

POSTÁS DOLGOZÓ

XXXIX. ÉVFOLYAM 8. SZÁM

A POSTAI DOLGOZÓK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

1994. AUGUSZTUS

Ülésezett a PDSZ Intéző Bizottsága

Újságunk új szerkesztési elveit követve mostantól kezdve olvasóinkat rendszeresen tájékoztatjuk szakszervezetünk tisztségviselőinek minden tagtársunkat érintő üléseiről, s az ott hozott határozatokról. Az alábbiakban a június 28-i ülésen történtekről olvashatnak.

1. A PDSZ-en belül jelentkező költségek elemzése, a területek sajátosságainak figyelembevételével, és javaslat a költséggazdálkodás egységes értelmezésére.
2. A PDSZ függetlenített tisztségviselői létszámának alakulása. Felkészülés az információáramlás megszervezésére.
3. Tájékoztató a sztrájk esetén ellátandó minimális szolgáltatásokról szóló megállapodás előkészítéséről.
4. Szervezetpolitikai szakértő munkakörére érkezett pályázatok elbírálása.
5. Egyebek.

Az írásban megküldött napirendi pontok tárgyalása előtt a testület tájékoztatást hallgatott meg a Posta Rt. munkagazdasági főosztályvezetőjétől, a kollektív szerződés módosításával kapcsolatos szakmai elképzelésekről. **Sombor András**, a Magyar Posta Rt. részéről részletes tájékoztatót adott a KSZ pótlékaival kapcsolatos vállalati emelési javaslatokról, valamint kérte a testületet, hogy szakértői egyeztetést követően készítsen egy ütemezést arról, hogy a testületek mikor tárgyalják és tárgyalhatják az elképzeléseket, valamint fogalmazza meg a záró tárgyalás napirendjét és idejét.

A tájékoztatást követően az intézőbizottság **Konrád Ervin** szakértőt bízta meg az ütemterv egyeztetés utáni elkészítésével.

Az intézőbizottság napirenden kívül kapott tájékoztatást a *Postás Dolgozó* megjelenésének körülményeiről, valamint a felelős szerkesztő munkaviszonyának rendezéséről. Az intézőbizottság megnyugvással vette tudomásul azt, hogy saját lapunkat valamivel több mint 3 millió forint évi költséggel tudjuk megjelentetni, és azt, hogy már az első számban olyan riportok, cikkek jelentek meg, amit kongresszusi határozatban igényként fogalmaztunk. A felelős szerkesztő, **Végh Ádám** egyéb jogviszony létesítésével szerkeszti a lapot, és nem foglal szobát az épületben.

E két napirenden kívüli témát megelőzően **Mundruczó Kornél** országos titkár a kongresszus óta először összeülő, új összetételű intézőbizottságot üdvözölte, és nehezményezte, hogy az előzetesen megküldött meghívóban kért visszajelzésre — hogy tud vagy nem tud jönni —, *összesen négyen reagáltak*. Sajnálta, hogy az ülés határozatképtelen, ugyanis az Rt.-k és kft.-k képviselőiben összesen hárman jelentek meg. A korábbi intézőbizottság tagjai közül előzetes bejelentéssel egy fő volt távol. Sürgetően vetette fel az alapszabály az intézőbizottság összetételével kapcsolatos korrekciógényt, mert jelen formájában többször értelmét veszti vagy vesztetheti az, hogy határozatképtelen testület tár-

gyal bizonyos kérdéseket, de döntésig nem tud eljutni. Ezek után, bár határozatképtelen testületről van szó, mégis javasolta, hogy a napirendi pontokat tárgyalva, valamint az egyebeket meghallgatva folyjon le a tanácskozás.

Az előzetes meghívó szerint 1. A napirendi pont írásos anyagához **Buják Ágnes** fűzött szóbeli kiegészítést. Kérdések és rövid vélemények megfogalmazását követően a testület egyetértett azzal, hogy a következő intézőbizottsági ülésen érdemi vitát követően alakuljon egy bizottság, amely az anyagban szereplő, a testületi tagoktól írásban megküldendő, valamint a tárgyalás során szóban elhangzottakat is mérlegelve egy tartalmas összeállítást fogalmaz meg.

2. Az intézőbizottság a napirend tárgyalását követően arra az elhatározásra jutott, hogy a PDSZ országos titkára vegye fel a kapcsolatot a Posta Rt. vezetőjével és fogalmazza meg azt a szakszervezeti igényt, hogy az Rt.-vel kötött, és ez év október végéig történt megállapodást 1995. május végéig tekintsük érvényesnek, ugyanis a Posta Rt. struktúráváltozását követően a szakszervezeti választásokat 1995 első negyedévében, az üzemi tanácsi választásokat pedig május végéig várhatóan lebonyolítjuk.

Az információáramlás megszervezésével kapcsolatban az a vélemény alakult ki, hogy a PDSZ szakértői a '90-ben elfogadott programot, valamint a rendkívüli kongresszuson aktualizált feladatokat értékelve fo-

galmazza meg az információáramlással kapcsolatos elképzeléseit, a testületi tagok pedig javaslatokat fognak adni az anyag tartalmi színvonalának emelése és teljessé tétele érdekében.

3. E napirendi pont tárgyalása során különböző észrevételek hangzottak el a szükséges és elégséges szolgáltatás körével kapcsolatban. Több észrevételt megfogalmazó igényként azt kérte, hogy a lehető legrövidebb időn belül kerüljön a megállapodás aláírásra, hogy esetleges sztrájk alkalmával ne az azal kelljen foglalkozni, hogy mit és milyen mértékben kell ellátni, hanem egyértelműen csak azzal, amire a sztrájkmeghirdetés indokot adott. Volt, aki úgy vélekedett, hogy jobbnak tartaná, ha a szabályozással nem foglalkoznának, hanem csak esetenként kerülne sor megállapodásokra.

A következő ülésünkig egyes területek dolgozóinak véleményeit megismerve fogalmaznak meg elképzelést, majd azt követően adunk testületi véleményt az emlékeztetővel kapcsolatban.

4. A testület úgy foglalt állást, hogy azt a bizottságot, amely korábban már pályázatok elbírálásával kapcsolatban előzetes elbeszélgetéseket folytatott, kérjük fel a mostani pályázatok előkészítésével kapcsolatos munkára. A bizottság összetétele: **Sztahura Lászlóné, Szigethy Kálmánné, Pölcz Ferenc**. A beérkezett pályázatok eredeti és három másolati példányát az értekezleten az érde-

(Folytatás a 3. oldalon.)

Bemutatkozott a miniszter

Sajtótájékoztató a KHVM-ben

Dr. Lotz Károly és Kovács Kálmán politikai államtitkár

Lehet, hogy **dr. Lotz Károly** közlekedési, hírközlési és vízügyi miniszterünk kedvenc mondása az, hogy „sok jó ember kis helyen is elfér”, mert első sajtótájékoztatóját igencsak szűknek bizonyuló teremben rendezte. Ráadásul a kánikula első napjait éltük, s egy légkalapács minden hangot elnyomó zaja miatt még az ablakok is zárva voltak.

Amúgy jól elvoltunk — én egy széken egy tv-kommentátorral, a többiek fél lábon, mint a golya —, de hogy ne morogjunk, ahhoz az újdonsült miniszter kedves közvetlensége is kellett. Először is elnézést kért, ha a feltett kérdésekre nem minden esetben tud választ adni — persze,

hogy elnéztük —, aztán alig volt megválaszolatlan kérdés. Ha a miniszter nem, közvetlen munkatársai válaszoltak, pontosan, semmit sem elkendőzve.

A Magyar Posta Rt.-t érintő kérdésekre **dr. Lotz Károly** a sajtótájékoztatón még nem tudott nyilatkozni, **Doros Béla** elnök-vezérigazgatóval, mint mondotta, csak ezután találkozik és tárgyal. A szakszervezetekkel kapcsolatban viszont egyértelműen kijelentette, hogy nélkülük és a velük való egyeztetések nélkül érdemi intézkedéseket nem kíván tenni.

Mit lehet erre mondani? Tautud választ adni — persze, lán azt: így legyen!

Országjárás

(Riportjaink a 4–5. oldalon.)

Mi történt Debrecenben?

ÚJSÁGHÍR: Debrecenben rendezték augusztus 4. és 7. között a postások XIV. kongresszusát.

Az ott történtekről kérdeztük **dr. Oláh Lászlót**, a Magyar Posta Rt. nemzetközi osztályának vezetőjét.

— **Mi a jelentősége ennek a mostani tanácskozásnak?**

— Egyrészt az, hogy kezdeményezője lényegében a Postások Szakmai Egyesülete volt...

— **Melynek ön az elnöke...**

— Igen, és ennek az egyesületnek elsődleges célja az, hogy a postásokat ösztönözze a szakmai kérdések megtárgyalására bizonyos értekezleteken belül.

— **Mikor volt utoljára kongresszus?**

— Nyolc éve Sopronban.

— **Nem siették el a mostanit, mit mondjak...**

— Ennek fő oka a posta átszervezése, ezen belül a szétvált posta és távközlés útkeresése, s mostanra éreztük úgy, hogy megérték a feltételek egy újabb kongresszus megtartására.

— **Amely szükségszerűvé tette, hogy...**

— A postát ért átalakulási folyamatok, a nemzetközi helyzet, mely alapjaiban változott vagy változik — és teljes átalakulást jelent —, s ezért erről feltétlenül álláspontokat és véleményeket kellett meghallgatni.

— **Melyek ezek a lényeges változások?**

— Például az, hogy egyes országok postáinál nemcsak a belső postai élet szerveződik át — átszerveződik azért, mert szükséges, hogy rentábilis legyen, a hatékony üzletpolitika legyen a fő célok egyike, hanem mert nemzetközi téren is beindultak a változások. Éppen a belső mozgások eredményeként — melyek a határokat szétszakítva a belső rendezést is indokoltá teszik. Tudomásul kell venni, hogy a nemzetközi posta is forrásban van, és forradalmi változások történnek.

— **S ha jól tudom, alapos kihívások elé néz a postán kívüli szervezetek megjelenésével. Ráadásul ezek a szervezetek kökémény üzleti vállalkozások, s nem ismernek országhatárokat...**

— Jól tudja, és ez a kihívás elsősorban abból ered, hogy a postai piacra rátelepedtek a nemzetközi fuvarozótársaságok. Ezek nemzetközi mamut szállítványozó társaságok, és elsősorban a gyorspostai piacot szinte megtitkították.

— **Pár szó erejéig azért maradjunk belföldön, mert vannak a postától független hazai kihívások is.**

— Igen, és ezek megjelenése a posta részéről elsősorban a minőségi szolgáltatás javítását követelik, de ezt még a nyugat-európai postákhoz képest nem értük el. Ezért a kelet-európai postákat — a szervezeti átalakuláson túl — teljesen új alapokra kell helyezni. Főként az üzemvitelt és az új operatív munkát is. A minőséggel kapcsolatban pedig túl kell jutnunk az ajánlás fogalmán, és el kell

jutnunk oda, hogy a fizetett tarifáknak megfelelő szolgáltatást nyújtsunk.

— **Ami — már ne haragudjon, — de egy kicsit odébb van a nyugat-európai elvárásoktól...**

— Igen, és azok a posták nem tudják megtartani ügyfeleiket, amelyek nekem mint magánügyfélnek nem jól „szolgáltatnak”, s különösen akkor nem, ha én, mondjuk egy külkereskedelmi vállalatot képviselek, s azt látom, hogy külföldre adott küldeményeim 500–600 kilométeres távolságra egy hét alatt érkeznek meg. Belföldön pedig feladok egy gyorspostai küldeményt vagy egy expresszlevelet s az jóval az elvártnál később érkezik meg, én akkor keresek egy másik szolgáltatót, azaz egy gyorsabb magánzállítót.

— **Nem akarok cinikus lenni, de ha ezt dr. Oláh László mint magánember teszi az egyszem küldeményével, na, puff neki, de ha mint naponta 50–100 küldeményt feladó jár így, úgy elhagyja a postát, mintha sohasem járt volna ott...**

— Erről van szó! S ezért a nemzetközi posta keretén belül olyan kötelező elvárások fogalmazódtak meg, melyek meghatározók és kötelező érvényűek az egyes küldeményekre nézve.

— **Mit értenek ezek?**

— Elsősorban a küldemények megérkezésének időhatárait.

— **S ha ezt nem teljesítik, szankcionálják, azaz büntetnek?**

(Folytatás a 3. oldalon.)

Előkészületek a szociális megállapodásra

Az új kormány láthatóan nagy jelentőséget tulajdonít a gazdasági-szociális megállapodásnak. Ezt mutatja, hogy már az első, alakuló ülésén napirendjére tűzte, és a kormányhatározatot követő harmadik napon az Érdekegyeztető Tanács (ÉT) is megtárgyalta előkészületeinek időszéri tennivalóit. Annak a korábbi álláspontnak megfelelően, hogy a tárgyalások szintere elsősorban az ÉT lesz.

A fórumon részt vett és fel szólalt Horn Gyula is. Megnyitó beszédében a miniszterelnök — a stílusváltást demonstrálva — leszögezte: *nem lesz formális a megállapodás*. A kormány számít a szociális partnerek aktív közreműködésére, ezentúl nagyobb szerepet szánunk az Érdekegyeztető Tanácsnak. A miniszterelnök azt ígérte, hogy sem gazdasági, sem szociális ügyekben nem hoznak stratégiai döntést az ÉT megkérdezése nélkül.

cégeknél a kormány azon lesz, hogy a helyi szakszervezetek álláspontját meghallgassák a cégvezetők.

A miniszterelnök szerint a három hónapon belül megkötendő gazdasági-szociális megállapodás rögzítené a gazdasági, stratégiai kérdéseket, a

ket készít a kormány részére. A munkaügyi miniszter asszony szerint szeptember 15-ig az ÉT három oldalának meg kell egyeznie a gazdasági helyzet értékelésében és a legfontosabb szociális kérdésekben.

A cél az, hogy október végéig megszülessen a megállapodás. Hangsúlyozta azonban, hogy ezek az időpontok ajánlások a szociális partnerek számára. A határidőkből kitűnik — hangsúlyozta a miniszter asszony —, hogy gyors, hatékony munkára, megfelelő tárgyalási stílusra, folyamatos egyeztetésre van szükség.

Mind Kosdó Béla, a munkavállalók képviselője, mind Mécsáros Gyula, a munkáltatók soros elnöke elfogadta a kormány kezdeményezését, a megállapodás előkészítését, ütemezését, egyetértett szervezeti kéréseivel. Kinyilvánították kompromisszumkészségüket, üdvözltek azokat a lehetőségeket, amelyek az ÉT szereplői számára nyílnak.

A kormány azt is támogatja, hogy a parlamenti bizottságban az ÉT képviselői jelen lehessenek és véleményt nyilvánítsanak. Arra is nyílik lehetőség, hogy a pénzügyminiszter mellett megalakuló tanácsadó testületben részt vegyenek a munkaadók és a munkavállalók képviselői. Horn Gyula arra azonban nem lát módot, hogy a szociális partnerek a nemzetközi pénzintézetekkel való tárgyalásokba bekapcsolódjanak, de ösztönözni tudják a pénzintézetek képviselőit, hogy külön is beszélgessenek a munka világának vezetőivel.

A miniszterelnök bejelentette, hogy rövid időn belül elkészítik a helyzetértékelést, és kormányülésen vitatják meg az idejé pótköltségvetés főbb irányelveit. Tetemes a költségvetési hiány, üres az államkassza, még a nyugdíjemelésre is nehéz lesz előteremteni a szükséges pénzt. Figyelni kell az olyan válságócokra, mint Özd, ahol súlyos pénzügyi kötelezettségek jelentkeznek. Ezért a pénzügyi egyensúly megteremtése áll az első helyen, s ezután következhetnek a gazdasági növekedés feladatai.

A privatizációról Horn Gyula elmondta: *megkezdik az Állami Vagyongyűnökség és a Vagyongkezelő Rt. összevonását*. A vagyonpolitikai irányelvek kidolgozása előtt kikérlik az ÉT véleményét: másrészt a vállalatoknál és elsősorban az állami

dásba kerülő tartalmi kérdésekről.

Kosdó Kovács Magda munkaügyi miniszter jelezte, hogy a tárgyalások előkészítésére koordinációs bizottságot hoznak létre, amely a szociális partnerek által jóváhagyott témakörök kidolgozását hangolja össze. Tizenkét minisztérium magas rangú képviselőjének részvételével megalakul az a tárcaközi bizottság, amely előterjesztése-

gesek, a gazdasági növekedés beindítása a legfontosabb feladat. Ezért már most, ebben az évben meg kell hozni a szükséges intézkedéseket, nem kell várni 1995-re. Külön is felhívták a figyelmet az ágazati ügyek kezelésére.

Az Érdekegyeztető Tanács ezzel teljesítette feladatát: elindította a tárgyalási folyamatot, kijelölte a szervezeti kereteket és a betartandó határidőket.

Előtérben a megyei, területi munka

Beszélgetés Zalai Máriával, az MSZOSZ koordinációs irodájának vezetőjével

Az MSZOSZ folyamatos átalakulásának része a belső szervezeti élet, az ágazati, szakmai és területi struktúra korszerűsítése. A szövetség koordinációs irodájának vezetőjénél az iránt érdeklődtem, hogy miért értékelődött fel a megyékben, a területen végzett szakszervezeti munka?

— Az átalakulás során elkerülhetetlen feladatunk — kezdte válaszait Zalai Mária —, hogy a piacgazdaság körülményeihez igazítsuk a szakszervezeti munkát. Szemben a tervutasítós rendszerekkel, a piacgazdaságokban decentralizált munkahelyek vannak. A nyugati országok településén megtalálhatók az érdekvédelmi szervezetek. Kíváncsian tehát, hogy ennek feltételeit mi is megteremtjük.

Vannak ugyanis olyan ügyek, problémák, feladatok, amelyeket helyben lehet és kell megoldani. Ott, ahol az emberek élnek, ahol az igényeik jelentkeznek, ahol alkalom nyílik az egyéni érdekvédelemre, a közösségi aktivitásra. Mivel a szakszervezetek elsősorban munkahelyeken működnek, itt tevékenykednek a tisztségviselők is, a helyi emberek érdekvédelmi képességei gyengébbek, ezért szükséges, hogy — különösen éles helyzetekben — tárgyalási pozícióikat független szakértőkkel tudják megerősíteni.

— A területi munka előtérbe állítása nem jár együtt az ágazatok, a szakmák leértékelődésével?

— Nem. Erről szó sincs. A kollektív érdekvédelem, érdekvédelem központi elemei a jövőben is az ágazati-szakmai megvan az a személy, aki a szakmai kérdéseket kezeli. Megtartják saját megyei képviselőket.

ágazati-szakmai megállapodások megteremtik annak a lehetőségét is, hogy amennyiben csökken a makroszintű megállapodások lehetősége, pótolják annak szerepét.

— Tehát arról van szó, hogy az ágazatok, a szakmák szerepével együtt növekedjék a megyei, a területi munka jelentősége is.

— Igen. Tevékenységünk két elemét kívánjuk erősíteni: az ágazatokat és a területeket. Az előbbieket azt szeretnénk elérni, hogy közelítsenek egymáshoz, kapaszkodjanak jobban össze, működjenek intenzívebben együtt. Kevesebb, de erősebb, hatékonyabb ágazati szakszervezetre lenne szükség. Ezzel együtt meg kell erősíteni a megyei, regionális szervezeteket. A jelenlegi pénzügyi helyzet nem teszi lehetővé új munkatársak felvételét, ezért kell felhasználnunk a helyi erőforrásokat, ezért kell igénybe vennünk a helyi emberek szellemi kapacitását a közös munka érdekében.

— Hogyan jellemezné a követendő megyei modellt, mit emelne ki belőle?

— Egységes megyei képviseletre van szükség. Abban egységes, hogy az MSZOSZ-hez tartozó valamennyi alapszervezet számára képes gyakorlati segítséget nyújtani az MSZOSZ és tagszervezetei által legfontosabbnak tartott feladatokat közösen képes megvalósítani. Annnyiban azonban mégis szuverén, hogy az ágazatok, a szakmák sajátos problémáinak megoldásában önálló tevékenységet folytatnak, vagyis: a megyei képviseleten belül megvan az a személy, aki a szakmai kérdéseket kezeli. Megtartják saját megyei képviselőket.

selőiket. Ezek a tisztségviselők a jövőben nemcsak az adott szakmák, ágazatok képviselői, hanem egyúttal az MSZOSZ-nak, mint szövetségnek is ügyvivői. A hangsúly tehát azon van, hogy együtt és önállóan. Ennek a mechanizmusnak majd a gyakorlati munkában kell kialakulnia.

— E sorok olvasóiban felmerülhet, hogy nem is olyan régen még működtek a szakszervezetek megyei tanácsai, az SZMT-k.

— Így van, de ezek megszűntek. Ezúttal nem az SZMT-k visszaállításáról van szó, hanem arról, hogy a piacgazdaság körülményeibe illeszkedő, korszerű és hatékony struktúrát hozzunk létre. Olyan, amely — reményeink szerint — viszonylag gyorsan érezteti majd kedvező hatását, s ez mérhető lesz az alapszervezeteknek nyújtott konkrét segítségben.

— Hol tart most ez a munka?

— A szövetségi tanács ülése után a megyékben most folyik a kollégák közötti feladatmegosztás, az, hogy ki melyik ágazat, milyen szakma képviseletét fogja ellátni, kire milyen — közgazdasági, jogi, munkaügyi stb. — feladat hárul. Megalakultak a megyékben a jelöltél előkészítő bizottságok, amelyek javaslatot tesznek az MSZOSZ elnökének a képviselők személyéről. A jelöltekéről — az érintett ágazati szakszervezetek véleménye alapján — az MSZOSZ elnöke dönt. Terveink szerint az egységes megyei képviselet működési rendjéről, a feladatok megjelöléséről és a képviseleti testület elnökének személyéről a megyei képviseleti fórumok szeptember végéig határoznak.

Amerikai küldöttség az MSZOSZ-nél

Miként a tömegtájékoztatási eszközökből már értesülhettünk, a közelmúltban hazánkban járt amerikai delegáció látogatást tett a legnagyobb szakszervezeti konföderációnál, a Magyar Szakszervezetek Országos Szövetségénél is. Richard Schifter nagykövét, az amerikai Nemzetbiztonsági Hivatal kelet-közép-európai főosztályának igazgatója, Clinton elnök tanácsadója által vezetett küldöttség találkozott Békesi László pénzügy-, Kósáné Kovács Magda munkaügyi, Pál László ipari és kereskedelmi és Kovács László külügyminiszterrel. Az MSZOSZ-nél Vágó János alelnök és Zalai Mária, a szövetség koordinációs irodájának vezetője voltak az amerikaiak tárgyalópartnerei.

A megbeszélések eredményei — a tárgyaló partnerek nyilatkozatai alapján — az alábbiakban összegezhetők: Richard Schifter amerikai tanácsadó szerint Kelet-Közép-Európa az évtizedforduló óta nem került háttérbe az amerikai diplomácia fontossági sorrendjében. Az USA helyesli az arra érett országok gyorsabb integrációját, beleértve felvételüket az Európai Unióba. Az amerikai-magyar együttműködésben semmiféle problémát nem jelent a magyarországi kormányváltás, az, hogy szocialista-liberális kabin került az ország élére. Amerikai szempontból az a fontos, hogy az új vezetés is követi-e a demokrácia kibontakoztatása és a szabadpiaci gazdaság útját.

Az amerikai küldöttség segítségét ajánlotta a kisvállalkozások privatizációs részvételéhez, a marketingmunka javításához, a társadalombiztosítás reformjához, egyes szociális problémák megoldásához, valamint az energiatárolás karakosságát szolgáló programokhoz. A vendégek véleménye szerint nagyobb figyelem fordítható az ország egyes, nehézségekkel járóbban sürgősségi kérdéseire, így Északkelet-Magyarországra, ahol a nehézipar visszaszorulása komoly szociális és foglalkoztatási gondokat szül.

A Magyar Szakszervezetek Országos Szövetségében az iránt érdeklődtek az amerikai vendégek, hogy az MSZOSZ kész-e támogatni azt a kormányprogramot, amely a gazdasági egyensúly megteremtését helyezi középpontba? Az MSZOSZ vezetőinek válasza szerint a szakszervezeti szövetség kész támogatni minden racionális, a magyar gazdaság gondjait mélysegeiben kezelő programot, amely figyelembe veszi a társadalmi szolidaritás szempontjait. A szakszervezetek magatartásában ugyancsak lényeges, hogy a gazdasági megteremtéshez szükséges intézkedéseket is tartalmazó program közeli megoldást kínáljon a munkavállalók problémáinak rendezésére, és arányosabbá váljék a társadalmi közteher.

A tárgyalás során szóba kerültek a költségvetési deficit csökkentésének lehetséges módsze-

rei is. Az amerikai partner felvette annak lehetőségét, hogy a szociális juttatások területén differenciált rendszer alakuljon ki. Az elmaradt adók befizetésére pedig új módszereket kereshetne a kormányzat. Vágó János nem kifogásolta ezeket az eigondolásokat.

A beszélgetésen szó esett a munkaerő mobilizálásáról, amerikai részről javaslatok hangzottak el a lakásépítés, valamint az infrastruktúra bővítésének lehetőségeiről. A nyugdíjkorhatár kapcsán az MSZOSZ véleménye továbbra is az, hogy hosszú távon a munkavállalói érdekek figyelembevételével, rugalmas rendszer kialakítására van szükség.

Az MSZOSZ alelnöke annak a véleményének adott hangot, hogy az amerikai szakértőkkel sikerült megértetni: a szakszervezet szakmai alapon közelít a vitás kérdésekhez, s nem kizárólag a munkavállalók bér- és jövedelempolitikájával, hanem többek között a gazdasági stabilitás megteremtésével is foglalkozik. Zalai Mária megerősítette: úgy érzékelte, hogy az amerikai vendég hasonlóképpen ítéli meg a gazdasági átalakulás helyzetét. Lehetségesnek tartja, hogy racionális megközelítéssel, a kíváncsian szociális szempontok érvényesítésével megoldást lehet találni a problémákra.

Az oldalt írta: Kárpáti Sándor

Ülésezett a PDSZ Intéző Bizottsága

(Folytatás az 1. oldalról.)

kelteknek az országos titkár átadta. Az elbeszéléseket 1994. augusztus 1. és 5. közöttre ütemezték, azt követően a PDSZ Intéző Bizottsága hoz döntést a megüresedett munkakör betöltésére.

5. A PDSZ országos titkára bejelentette, hogy *Meszlényi Ferencet*, a PDSZ szakértőjét 1994. július 1-jei hatállyal megválasztották a HÍRKER TSZB titkáranak. E felelősségteljes megbízatáshoz jó munkát kívánt, valamint azt, hogy mint választott tisztségviselő kapcsolódjon be az intézőbizottság munkájába.

A következőkben tájékoztatást adott a kongresszus óta eltelt időszak fő eseményeiről, így többek között:

- a tagszakszervezetekkel folytatott és írásban már korábban kért témákban, amit az intézőbizottság is megkapott,

- a gazdasági iroda dolgozóinak munkáltatói joggyakorlásáról,

- az épületben megüresedett szobák hasznosításáról,
- a PHDSZSZ lapjának további sorsáról.

Továbbiakban a nemzetközi kapcsolatainkról, ezen belül:

- az IPTT európai kongresszusán történekről,

- a Szerb Szakszervezet meghívására kint tartózkodó kollégák tapasztalatairól,

- a Szlovák Szakszervezet meghívására tett látogatás eredményeiről,

- az IPTT kelet-európai országok rendszeres évenkénti találkozásáról, amit ez évben Bulgária rendezett.

Ezenkívül tájékoztató hangzott el:

- az önszegélyező pénztárt szervező kft. megalakulásáról,

- a TOT által elfogadottaknak megfelelően a két Lada személygépkocsi hivatalos értékeléséről, majd értékesítéséről, valamint arról, hogy a PDSZ postai kedvezménytel megrendelt egy Volkswagen Golf személygépkocsit, ami várhatóan egy-két napon belül megérkezik.

Tájékoztatást kapott a testület arról is, hogy a megyei képviselők új struktúrájával kapcsolatosan milyen írásbeli véleményt fogalmazott meg a PDSZ az MSZOSZ felé, és milyen álláspontot képviselt a szövetségi tanácson a PDSZ delegációja. Erről korábban testületi ülésen, majd később írásban is tájékoztatást kapott valamennyi területi szakszervezeti bizottság.

Egyetértett a testület azzal, hogy szeptember 22–24. között Balatonlellén háromnapos Titkárok Országos Tanácsulést szervezünk, melynek napirendi pontjaként fogalmazzuk meg:

- a) a kollektív szerződés módosításával kapcsolatos szakszervezeti elképzeléseket,

- b) egy teljes napot oktatásra szentelünk, és erre az oktatásra kérjük fel az ÉTOSZ szakértőit, valamint hívjuk meg az MSZOSZ vezető tisztségviselőit,

- c) egyetértett a testület azzal is, hogy a TOT-ülésre hívjuk meg rendkívüli kongresszusunk küldötteit is, és ha mód van rá, módosítsuk alapszabályunkat annak érdekében, hogy határozatképes testületek működjenek a PDSZ-en belül.

A testület tudomásul vette és egyetértett azzal a javaslattal, hogy az MSZOSZ delegációja-

ban a PDSZ-t 1994. szeptember 2. és 8. között *Molnár Istvánné dr.* képviselje Ausztriában.

Ezután Mundruczó Kornél ismertette a testülettel a Debreceni Szabad Szakszervezeti Tanács titkáranak észrevételét, a kongresszusi tagoknak előzetesen megküldött alapszabályban szereplő, a kongresszuson tárgyalta és elfogadott alapszabály, valamint a módosításokat követően kiküldött anyagban szereplő ellentmondásokra. A szóban elmondottakat követően éles vita alakult ki az alapszabályt készítő és a kongresszusra előterjesztő szakértő, az észrevételt tevő, valamint az országos titkár között. A hozzászólók egyikének javaslatát, mely szerint rövid időn belül várható az alapszabály e pontjának módosítása, az észrevételt tevő *Kónya Lajos* nem ragaszkodott ahhoz, hogy valamennyi kongresszusi küldöttnek a módosított alapszabály e pontját korrigáljuk, hanem egyértelműen ennek eldöntését az országos titkára bízta. Ahhoz azonban ragaszkodott, hogy magát a témát rögzítsük emlékeztetőbe, mert számára az, hogy egy elfogadott alapszabálytól eltérő megfogalmazás kapjon nyilvánosságot, nem járható út.

Az országos titkár az ülés befejezésekor megköszönte a testületi tagoknak a jelenlétét, és elnézést is kért tőlük azért, hogy az ülésen határozatképtelenség miatt egyetlen napirendi pontot nem lehetett lezárni, s csak addig jutottunk el, hogy bizonyos kérdéseket jobban megismerve, felkészültebbek a következő — remélhetőleg már határozatképes — ülésre.

Mi történt Debrecenben?

(Folytatás az 1. oldalról.)

kintést szerettem volna adni, mint a szakmai egyesület elnöke, hogy hoppá, vigyázzunk, mert ha Európába akarunk menni, akkor a postának is erre kell tartania.

- **Megyünk vagy maradunk?**

- Pontosan azt a kérdéskört próbáltam boncolgatni — s azt gondolom, meggyünk —, s úgy vettem észre, a jelen levő postások ezt jó értelemben értékelték és úgy éreztem, hasznos tapasztalatokat szereztek.

- **Sajnálom, hogy nem voltam ott...**

- Miért nem?

- **Nyilván azért, mert a szervezők nem ismerik a Postás Dolgozót, de ez nekem nem újdonság. Felejtűk(?) el. Milyen előadások voltak még?**

- Előadást tartottak például a Providencia és a Postabank képviselői a posta és bankok kapcsolatáról, a legaktuálisabb kérdésekről. Ezen túl két szekcióban szakmai kérdésekről folyt vita, gazdálkodásról, szállításról, biztosításról, pénzforgalomról. A lényeg az volt, hogy olyan témákról beszéljünk, amelyek jelenleg a legaktuálisabbak a magyar posta számára. Továbbá az, hogy ezek a szakmai kérdések egyben befolyásolni tudják-e a posta jövőképét azután, hogy a napi problémákat megoldottuk. Ha ezeket megoldottuk — melyek égetőek és fontosak —, tovább kell lépni, és egy teljesen modern postát kell felépítenünk. Úgy érzem, az adott témák megválasztása jól sikerült,

és ennek eredményét a szekcióüléseken elhangzott konkrét javaslatokban is érzékeltük.

- **Kérdezhetem arról, mi volt a legszebb és szívet melengető tanulság a szakmai oldalon túl? Egyáltalán, kik vettek részt ezen a kongresszuson?**

- Elmondhatom, hogy a postások úgyszólván minden rétege, s ami számomra a legtanulságosabb volt, az az, hogy a mi postásaink — egyes kivételektől eltekintve — tökéletesen egyetértenek a bekövetkezett változásokkal.

- **S a kivételek?**

- Ők most is azt szeretnék, ha a posta egyben lenne, régi módon működne, monopolisztikus helyzetben lenne, s a hírlapterjesztés sem változna.

- **Ez pedig nyilván képtelenség...**

- Továbbá megállapítottam azt is, hogy a mi postás szakembereink olyan magas szakmai színvonalat képviselnek, amely mindenféleképpen garanciát jelentene arra, hogy gyökeres változásokat tudjunk végrehajtani.

- **Akkor most aztán nosza, hajrá, mindent bele...**

- Így is lehet mondani, de vegyük sorba a dolgokat. Egy: van egy szakmai garancia. Kettő: az már a vezetéstől függ, hogy a különböző stratégiai programok, az új elvek kidolgozása, és azok teljesítésének számonkérése miként teljesül. Mennyi idő alatt és hogyan?

- **Ez azt jelenti, hogy szavakból semmit sem lehet felépíteni...**

- Ebből aztán végképp nem, mert hiába építék én fel egy új postai stratégiát, ha a

végrehajtást nem kérem számon, vagy csak szavakban akarok európaivá válni. Ezen már túl vagyunk, és amikor a kongresszus zárszavát összeállítottam, arra a következtetésre jutottam, hogy soha nem volt annyira időszerű egy ilyen országos konferenciának az összehívása, mint most. Azt tapasztaltam, hogy a postások szinte szomjazzák az olyan új információkat, amelyek nemcsak bővítették szakmai látókörüket, hanem választ is kaphattak arról, hogyan is állunk most.

- **Volt még más irányú következtetése?**

- Volt bizony, mégpedig az, hogy a postásokat nem lehet megfosztani attól a lehetőségtől, hogy ilyen szakmai konferenciákat két évenként megrendezzünk, különösen akkor, ha a körülmények igen gyorsan változnak. A szakreferensek időközti tájékoztatása nem érint minden réteget, s ezt tudomásul kell vennünk. Összegezve: nagyon nagy szükség van a debrecenihez hasonló időszaki...

- **Bocsánat, hogy közbeszólók; „össznépi” mostani tájékoztatóra, vitára, megbeszélésre... Kerül, amibe kerül. Tényleg, mibe került?**

- Meghaladta a másfél millió forintot.

- **Őn szerint sok ez vagy kevés?**

- Az elvégzett munkát és a 400 résztvevőt számítva, teljesen reális.

- **Különösen, ha arra gondolok, ebből mennyit lehet a jövőben hasznosítani, a kongresszus gesztusértékéről nem is beszélve.**
VEÉGH ÁDÁM

Fizetni vagy nem fizetni? — ez itt a kérdés

Akaratlanul is hangos szóváltás fűl, és szemtanúja voltam minap az egyik Pest megyei nagyközségünk postahivatalában járva. A helység és riportalanyom nevét szándékosan nem írom le; maga a téma tanulságos, érdekes, továbbgondolásra érdemes...

- ...színvonalát tekintve csapnivalóan rossz a televízió műsora, ezért a programért nem vagyok hajlandó fizetni! A televízió-előfizetői díjat jöttem lemondani, most azonban... — szölt hangját megemelve az ügyfél mondanóját egyenesen a postahivatal vezetőjének címezve.

- No, de uram! A díjmentességre való jogosultságnak feltételei vannak, s hogy — az ön szavait idézve — „rossz a műsor” nos, az önmagában még nem érv, nem oka az előfizetési díj eltörlésének...

S hogy mi lett az emelt hangú, hosszúra nyúlt párbeszédnek a vége, azt nem tudom, nem vártam meg. De a témára visszatérve, a televízió-előfizetési díjak beszédésének már-már kaotikusnak mondható, s egyre nehezedő feladatáról — tapasztalatairól — beszélgetve kerestem fel később az említett postahivatalt, annak vezetőjét.

Sokféle s egyre bővülő szolgáltatásainkat, feladatainkat tekintve az egyik leghálátlanabb tennivalót jelenti számunkra ma már a televízió-elő-

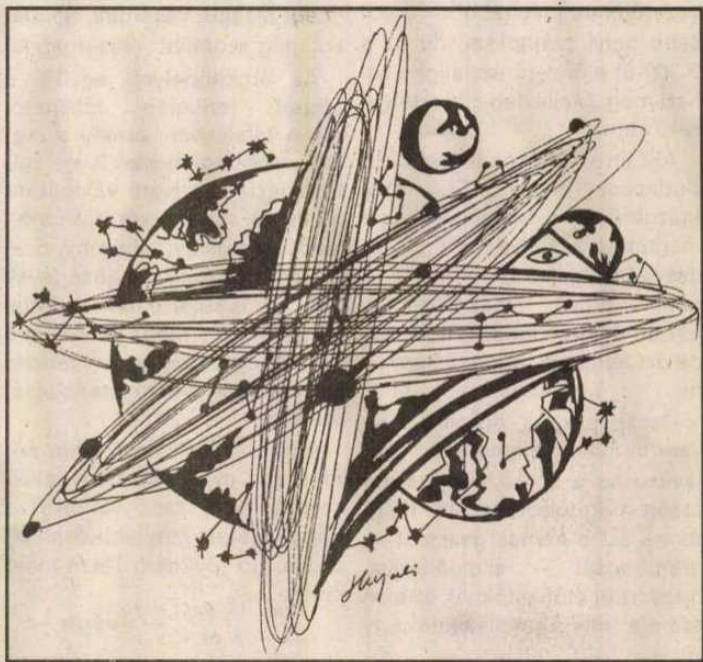
fizetői díjaknak a kasszírozása... Nehéz e pénzeket határidőre beszédni, egyre jelentősebb a fizetetlen számláknak az összege, ilyen-olyan okkal, ürüggyel mind többen jönnek hozzánk díjmentességet kérve, remélve — mondja érezhető rezignáltsággal a hivatalmazott.

- Kis statisztikával is alátámasztaná igazát?

- A helyi önkormányzat kimutatása szerint mintegy 2300 lakóház, ingatlan van nagyközségünkben, ugyanakkor alig 1300-ra tehető a nyilvántartott — bejelentett — tv-előfizetői tábor. Aligha tévedek, ennél azért több készülék kell hogy legyen e viszonylag jómódú településen, tudván: hovatovább „fehér holló” számba megy az olyan családi otthon ma már, ahol ne lenne (legalább egy)! televíziókészülék. Persze, azért az igazsághoz tartozik az is, hogy igen jelentős azoknak a száma, akik díjmentességre jogosultak, tehát nem kell fizetniük.

- Ez utóbbiról hallhatnánk kicsit bővebben is?...

- A lényegyet említve; olyan egyedülálló személyeket, valamint közös háztartásban élő házaspárokat, élettársakat illeti a díjmentesség, akik már betöltötték a 70. életévüket, illetve a fogyatékosoknak, bizonyos rokantsági csoportbelieknek sem kell tévészámítást fizetniük. Ehhez azonban orvosi véleményezés, igazolás szükségeltetik.

- Egy másik lehetőség a tévékészülékek lepecsételése, ez úgyszintén postai feladat...

- Egyre terjedő, gyanúsán „divatos” jelenségről, gyakorlatról van szó. Az állampolgár bejelentésére házhöz megyünk — az esetek túlnyomó többségében zavartalanul üzemel a második készülék a szomszéd szobában, jobb esetben kicsomagolásra vár már az újonnan vásárolt színes televízió — a továbbiakban nézhetik a műsort ingyen...

- Úgy tetszik; van az éremnek harmadik oldala is...

- Sejtem, mire gondol... A bevezető példánál maradvam mind többen jönnek olyan átlátszó trükkkel, — az állítás vélt, vagy valós igazát most ne firtassuk —, hogy csapnivalóan rossz a műsor, s ezért a műsorért ők bizony nem hajlandók magas díjat, összeget fizetni. Hiába mondjuk, ilyen és hasonló esetekben mi nem dönthetünk, mi csupán közvetítők vagyunk. Ingerült, arrogáns a válasz: „maguk szedik be a pénzt, maguk dolga a döntés, a fizetési mentesség megadása...”

- Ez „hivatalosnak” mondható válaszadás is lehet akár. Mint magánember soha nem ért egyet az állampolgár véleményével, igazával?

E lakossági észrevételeknek több-kevesebb igazságtartalma azért mégiscsak van, úgy igaz. Volt, aki azért kért előfizetői mentességet mert „ez” a televízió nem közszolgálati, a mindenkori hatalomé — működtesse hát azt maga az állam... Megint más a túltengő reklámról szölt panaszosan; kereskedelmi televízióról lévén szó, tartsák fenn a hirdetőket. Volt olyan egyedül élő, aki arról szölt; Pestre járóként dolgozik, hazaérve sok az otthoni teendője, fáradtan nincs ideje, kedve televíziót nézni, a kettes programot sem tudja fogni. Miért fizessen ő is mint aki sokadmagával a televízió előtt ül egész nap. Aki parabolaantennájára jóvoltából az egész világot nézi — ugyanennyiért... Voltak, vannak olyanok, akik őszintén elmondják, a szomszéd, az ismerős sem fizet tévészámítást pedig tehetős, lenne rá pénze.

... az igazságérzetem sérti mindez; miért fizessek, legyek becsületes én, amikor őt sem éri semmiféle bántódás a mulasztásért...

A hivatalmazott a példák hosszú sorát mondja ki miért is szeretné az előfizetői díj mentességét elérni, a még hatályos rendelet „joghézagainak” fonák példáit sem elhagytva.

- E feladatkört illetően — úgy hiszem — nagyon is magára maradt a posta, tennivalót megjelölő „jogosítványa” sem

egyértelműen tisztázott ma még. Nagy energiát leköti s egyre inkább tekintélyt csorbító „púp a hátán” ez a feladat számunkra, — így a hivatalmazott.

S hogy mi lenne a megoldás ez ügyben? Hogy a régi gyakorlatot „felmelegítve” a kereskedelem a vásárolt készülékekről értesítse a lakóhelyi postahivatalt? Tucatnyi érv szól ez ellen, a kérdés felvetése is abszurd. Hogy a rendőrrel karonfogva — hatósági feladatkört vállalva — a postás is becsöngetne a lakásokba, ellenőrizve; *van-e készülék ott, s fizetik-e az előfizetői díjat becsületesen az ott lakók?*... Isten ments ettől a gyakorlattól, postási szerepvállalástól. Nos, hosszasan folytatnánk a sort, ám a mégoly sok kérdés-ötlet alapján sem lennének okosabbak, meglehet. Vagy mégis?... Ha a téma komolysága vissza nem fogna, némi iróniával írnám, s csak azért is leirom sokunk véleményét:

- ...ha megszűnne, nem lenne többé televízió-előfizetői díj. Ez lenne az egyedüli üdvöztető, lehető legjobb megoldás...

- Komolyra fordítva a szót: a máris késésben lévő, jól előkészített, s majdan a parlament elfogadta médiatörvény, vélhetően, egyértelmű választ ad majd az e téma kapcsán felvetett megannyi kérdésre, kételyre is.

De addig?!

Jandó István

Férjhez ment a banki kézbesítő lánya...

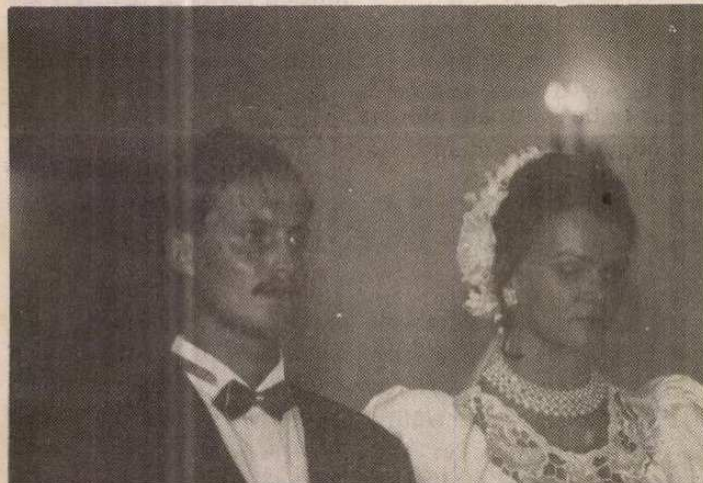
Úgy kell neki — mondhatják az ellendrukkerek. Az igazi drukkerek — romhányi focista az ifjú férj — meg azt, hogy hajrá, fiatalok! A történetben az a legmegnyugtatóbb, hogy Bánk focicsapata már évekket ezelőtt megszűnt, így aztán az ifjú asszony nem keveredhet lelki válságba egy Bánk-Romhány rangadón. S Anna asszonynak, a cimben már említett mindig mosolygós kézbesítőnek sem kell altatót keverni veje mérkőzés előtti reggelijébe. Mert e nógrádi

tájon a foci még mindig szent és komoly dolog, s Bánk az Bánk, Romhány meg csak egy szomszéd község. S ha volna mérkőzés — mint ahogy nincs —, a hovatartozás: az nem kétséges.

A házasság komolyságáról meg, úgy vélem, fölösleges vitát nyitni. Különösen akkor nem, ha két ilyen szép és fiatal köti össze életét. A fotókat nézve — gondolom — ezen önök sem vitakoznának...

Annuska, Csorba Andrásné

Ásó, kapa...

Bányi asszonyok

Urbán Renáta hivatalvezető

BÁNK

Nem magánügy!

Az, hogy a banki tónál lévő nyaralónkba sikerült a telefont bevezettetni, magánügy. Mint ahogy az is, hogy a készülék mellé jár egy karcsló telefonkönyv is, melynek adatai pont Bánk esetében fabatkát sem érnek. Bár ez utóbbiról nem vagyok egészen meggyőződve.

Mármint a dolog magánügy kérdéséről. Nem, mert én még csak tudtam szerezni egy gépelt lapot a banki postahivatal vezetőjének jóvoltából a fontosabb helyi számokkal, de az a 2-300 új előfizető ezt aligha teheti meg. Mellesleg a hivatalvezető sem.

Aki erre illetékes lenne, az a Budapest-Vidéki Távközlési Igazgatóság szolgáltató és marketing osztálya, de mint tudakozószolgálatuktól megtudtam, nincs másológépük. Eszem ágában sincs kötekedni, de ezt nehezen tudom elképzelni.

Összegezve a dolgokat: ha van, ha nincs, alighanem sokat javíthatna a Távközlési Igazgatóság megítélésében, ha megtenné azt a nemes gesztust — urambocsát! —, szolgáltatást, hogy az új előfizetőknek az első számla mellé mellékelne egy

gépelt telefonszámjegyzéket, amíg az új könyv elkészül.

Loman János banki polgármester szerint Magyarország legtöbb telefonja a lakosság számát tekintve e Nógrád megyei községben van. Hogy ebben mennyi az igazság, nem feladatom kutatni, de az biztos, hogy az országos átlagnál sokkal több. Továbbá az is biztos, hogy kevés község van az országban, ahol ennyi helyen lehetne újságot vásárolni. Ráadásul még szombat—vasárnap is!

Az árusítóhelyek egyike a strand területén található, olyan tálasban, amely a legkényesebb igényeket is kielégíti. Itt aztán kedvére válogathat a kedves vásárló két ifjú és állandóan mosolygó kislány, Szabó Réka és Kinga segítségével. Sőt az is előfordulhat, hogy Kinga — aki a maga 13 évével a tánc megszállottja — tánclelésben nyújtja át kedvenc újságunkat.

Arra viszont sem ő, sem nővére, a 15 éves Réka nem vállalkozhat, hogy kacagva olvassa fel az újságok meglehetősen elszomorító főcímait. Talán majd jövőre...

— veégh —

Nemzetiségi találkozó Bánkon

ÁRUSÍTASZ ÚJSÁGOT?

Ecser vasúti megállóhely közvetlen szomszédságában egy vegyeskereskedés található. Az élelmiszerfélék mellett — azokkal együtt — jól megfér a „szellemi táplálék” is: napilapok, színes újságok, folyóiratok kellek magukat elérhető községben...

— Honnan az ötlet, mióta árusít újságokat e szerény méretű boltocskában? — kérdezem Gerendorf Károlynét, a vegyeskereskedés egyszemélyes mindenesét.

— A kezdetben élelmiszerrel, s háztartási vegyi áruval kezdtem. Ám egyre többen nyitottak be kérdezve: „újságot nem árusítasz?” Az igazsághoz tartozik, hogy engem is foglalkoztatott e gondolat, községünk újtépi közelsége, a vasúti megállóhely szomszédsága is egyértelművé tette: kelendő lenne az újság itt... Nos, ilyen megfontolások alapján kerestem fel a helyi postahivatalt vagy nyolc évvel ezelőtt, kérszem kedvező fogadtatásra talált az akkori hivatalvezetőnél. Azóta árusítok újságot.

— Megéri a fáradozás?

— No, nem csupán az újságárusítás jelenti a megélhetést, de ne panaszkodjam... Csúpan újságból 120 ezer forint a havi forgalmam, s az ebből járó jutalék valahol jövedelmet jelent nekem is. Ám legalább ennyire fontos, egyfajta lakossági szolgáltatást nyújtok ezzel én is, amely foglalatosság nagyon is kedvemre való.

— Sajtóból mit visznek, mit keresnek az emberek leginkább?

— Felsorolni is hosszú lenne... Csaknem valamennyi megjelenő újságot, színes lapot megrendelek, a keresletnek

megfelelően akár egyetlen példányban is. A napilapok közül a Népszabadságot, Népszavát, Kurírt, Sportot keresik a legtöbben. Hetilapokból, színes újságokból pedig kapós a Képes Európa, a Kiskegyed, s ennek társai, a különböző rádióújságok, rejtvenyújságok, gyereklapok... De, olvasói kérésre — mondom — bármely lapot, újságot megrendelek akár egyetlen példányban is.

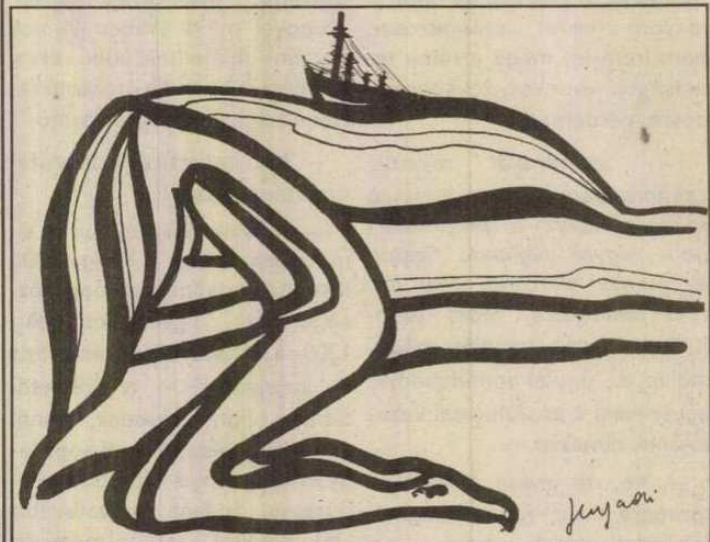
— Ön nem tartozik a postások népes családjához...

— Kiskereskedő, divatos szóval élve vállalkozó vagyok, semmiképp nem postai alkalmazott. A céggel még sincs semmi gondom, csak elismerően szólhatok a postáról: jól megvoltunk, vagyunk egymással. Igaz, a lapterjesztés dolgában ez év januárjától jelentős változás történt. Térésükbe — így községünkbe is — egy kft. hozza az újságokat, házhoz szállítva az eddigieknél egy órával korábban kapom meg a sajátját. Így a vonaton utazás csúcshoráiban ennnyivel előbb juthatok újsághoz a bejárók is.

— Szavaiból kitetszik: igazán kedvére való az újságárusítás...

— Ó, nagyon... Bár a családom megélhetését segítő-jelentő tevékenységről, úgy mond „tisztességes árukapcsolásról” van szó, a hírlapárusítás igazán kedvemre való foglalatosság. Odafigyelve, minden újonnan megjelenő lapot beszerzek, a boltba betérő figyelmébe ajánlok. Segítve a választásban, csak természetes: vasárnap is nyitva tartok. Újságot árusítva egyébként is a hét vége számít a „legerősebb” egy-két napnak...

Jandó István

(HUNYADI ERZSÉBET RAJZA)

Záróest a Benczúrban

Szeptember 1-jén (esőnap: 2-a):
A MAGYAR SZIMFONIKUS ZENEKAR koncertje.

Közreműködik:

Bokor Jutta, Csonka Zsuzsa, Leblanc Győző, Ötvös Csaba — ének.

Vezényel: Medveczky Ádám.

Műsoron:

Suppé:

Könnyűlovasság — nyitány

Planquette:

Corneville-i harangok — Henry márk belépője

Zeller:

Madarász — Ádám dala

Offenbach:

Orfeusz az alvilágban — Kánkán

Hoffmann meséi —

Olympia áriája, Barcarola

Suppé:

Költő és paraszt — nyitány

Strauss:

Cigánybáró — nyitány,

Barinkay belépője,

Toborzó, Kincstercett,

Denevér —

Orlovsky dala,

Kacagó dal;

Egy éj Velencében —

Gondoladal,

Császárkeringő

Gyermekeink Bogláron

Felejtethetlen két hét a Postás üdülőben

Régen, — hű de nagyon régen —, befőtt-kölyök koromban mindig arról álmodtam, hogy egyszer eljutok egy balatoni gyermektáborba, s ott aztán milyen piszok jó lesz. Sohasem sikerült. Aztán már ifjú újságíróként életem első riportját huszonvalahány évesen egy, a *Posta boglári gyereküldülőjéhez* nagyon sokban hasonlító létesítményben készítem. Így aztán, hogy úgy mondjam van némi visszatekintésem; mi volt akkor és mi van most. Lehet, hogy kiábrándítom az olvasót, mert eszem ágában sincs párhuzamot vonni — szerintem nem is lehet — de azt gondolom a mai srácok és leánykák pont olyanok, mint egykor, s ha 10-20 méterre vannak a Balatontól, pont úgy hőbörögnek, ha kevés a kaja, s elődeikhez hasonlóan — tisztelet a kivételnek — most is utálják a kelkáposztát, borsó- és zöldbabfőzeléket, a tökfőzelékről nem is beszélve. Szóval pontosan olyanok, mint egykori riportalanyaim.

Mit mond például a 11 éves soproni *Krisztián* a boglári gyereküldülőben, aki már cserkészként járt a Balatonnál?

— Édesapám gazdasági (nyilván közgazdasági) előadó a postánál. Két leánytestvérem van, ők most mennek a harmadik osztályba.

— Mit vártál ettől az üdüléstől?

— Hát azt, hogy fürödni fogok, elmegyünk hajózáni és satöbbi...

— A satöbbi alatt mit értesz?

— ...

— Na jó. Voltál már a Balatonnál?

— Persze, hogy voltam...

— Értem, ez egy hülye kérdés volt. Elnézést... Két hetet töltöttél itt. Hogy mész haza? De jó volt, vagy ide soha többet...

— Az elején nem volt valami jó, mert állandóan szekáltak, de a végén már nagyon klassz volt.

— A szekálást hogyan fogadtad? Elcsattant egy két pofon?

— Nagy pofonok nem voltak...

— Még szerencse. S a kis pofonok után mi történt? Kibékülés?

— Haverok vagyunk...

— Örömmel hallok. S milyen volt a kaja?

— Megettük, de a spagetti az nagyon jó volt.

— Ismerted ezt az ételt?

— ...

*

13 éves kislány — édesapja kézbesítő egy budapesti postán, 12 éves testvérevel együtt nyaral Bogláron.

— Hogy indítottak el a szüleid? Mit mondtak? Legyetek jó fiúk, egyetek meg mindent?

— Ezt is, meg azt, hogy ne legyünk verekedősek.

— Miért? Azok vagytok?

— ... Meg azt is mondták, ne beszéljünk csúnyán.

— Mást nem?

— ...

— Azt nem mondták, hogy vigyázzatok a holmitokra?

— Jaj, dehogynem.

— És vigyázzatok?

— Semmink sem veszett el.

— Gratulálok! És verekedés volt?

— Egyszer, de nem volt komoly, összekaptunk egy kis hülyeségen.

— Ez a piros folt mi az arcodon?

— Szúnyogcsípés, elvakartam.

— Tőled is megkérdezem: mi izlett a legjobban?

— Hű, tessék már várni... Mi is? Mi is? Ja, tudom: a rakottkáposzta.

— Egyetértek veled. És otthon?

— A milánói, ahogy az anyu csinálja, meg a vadas sült csirke.

— Sült csirke vadasan? Ez számomra újdonság, de te tudod... Voltatok kirándulni?

— Hajókiránduláson voltunk, de nekem unalmas volt. Lehet, hogy azért, mert marha meleg volt.

— Mennyi üdítőt ittatok meg?

— A hajón semennyit, csak Badacsonyban ittam két kólát.

— Holnap hazamentek, lettek új barátaid?

— Majdnem mindenki.

— És írsz nekik?

— Amint hazaérkezünk, rögtön...

— Annak is, akivel „összekülönböztél”?

— Hát annak is, mert már régen kibékültünk.

*

A 11 éves *Márton* Debrecenből érkezett, s majd minden nyáron eltölt pár napot a Balatonnál. Először van a Postás gyereküldülőben.

— Márton, akkor neked már haverod a Balaton, s vajon ez az üdülő is az lesz?

— Igen, a haverom lesz, mert jó volt a koszt, és sok barátot szereztem. Máskor, ha lejövünk a Balatonhoz, általában egyedül vagyok. Most ez más volt. Itt most együtt fürödtem a többiekkel, s ez nagyon jó volt.

— Marci! Azt hiszem te most kimondtál egy nagy igazságot és megfogalmaztad a lényegét egy ilyen közös nyaralásnak. Ti az ország különböző részein laktok, lehet, hogy sosem hallottatok egymás lakóhelyéről, így ezt is megismerhetitek. Még valamit hadd kérdezzek! Te hogyan kötödsz a postához?

— Apukám dolgozik a postánál, munkavédelmi vezető.

— Várjál csak, én azt hiszem, ismerem édesapádat, sőt majdnem biztos. Írtál levelezőlapot? S ha hazamész, otthonról kinek írnál először?

— Krisztiánnak...

*

A mellettem ülő nyúlánk kislány valahogy nagyon ismerősnek tűnik és nagyon emlékeztet valakire. Pillanatok alatt kiderült, nem véletlenül. Sándor édesapja a BUVIG igazgatóhelyettese, s édesanyját is régen ismerem, s a 13 éves fiú szája sarkában ugyanaz a mosoly bujkál mint

szüleiében. Mielőtt kérdehetnék bármit is, az üdülővezető, *Molnár Zoltán* arra buzdítja a srácot, hogy jól panaszkodja ki magát, mert az csak hasznára válik mindenkinek, jó ötlet.

— Nos, halljuk a hibalistát, de előbb — azért mondd el, téged hogy indítottak!

— Legyek jó, legyek szófogadó, vigyázzak a cuccaimra, egyek meg mindent.

— S valóban megettél mindent?

— Én általában mindent meg szoktam enni, de eléggé keveset kapunk, s nekünk, 13-14 éveseknek néha nem elég.

— Otthon az iskolában „üzemi” konyhán ebédeelsz? Ha igen, hasonlítsd össze az ittenivel!

— Körülbelül ugyanilyen. S ami a hibalistát illeti, nagyon fülledt a levegő a szobákban. Valószínűleg azért, mert a termék kicsit alacsony, és nagyon sokan vagyunk egy szobában. Szám szerint harminchárman. Aztán eléggé rövidek az ágyak.

Egy közbeszólás: — A WC-ben sokszor elfogyott a papír, s nem pótolták!

— De ha szoltunk, rendben volt, s a tisztasággal sem volt gond, bár a tanári WC-ben egyszer két napig állt a szmótyi... Jó bűdös is volt.

— El tudom képzelni. S mondd, ha jövőre újra jöhetnél, jönnél?

— Azt hiszem, igen. Legfeljebb akkor nem, ha van jobb.

*

András és Dávid Budapestről érkezett, 14 és 11 évesek. Édesapjuk a Terézvárosi telefonközpontban dolgozik, s a „panaszszóvivőséget” Dávid vállalja.

— Recsegnek-ropognak az ágyak, tűzifának valók.

— Na, az szép lenne, ha eltűznél. Akkor min aludnátok? Hány kiló vagy?

— Harminchárom, s ha mozdulok egyet, már nyikorog...

— Ami azt illeti, nem vagy egy nehézsúlyú emberke. Mit gondolsz, híztál a két hét alatt?

— Ez kizárt dolog. Még azt szeretném elmondani, hogy

nekem is van közöm a postához, mert a Postásban asztaliteniszezem. *Kovács Pál* és *Kovács László* az edzőim.

— Vannak már eredményeid?

— Kétszer voltam már „országoson” és 12. lettem 27 induló közül.

— Szeretnél jó sportoló lenni? Egyáltalán, tudod-e már, hogy „mi leszel, ha nagy leszel”?

— Fogalmam sincs... Egy biztos csak, geológus semmiképp.

— Ezt meg hogy álmodtad meg? Utálod a hegyet? Lusta vagy mászni?

— Lehet, szóval majd eldöntöm, vagy a hegy jön el hozzám.

— Kíváncsi vagyok, sikerül-e majd, szóval, ha te leszel Mohamed. Jó buli lesz, az biztos. De beszéljünk még a sportról. Egyáltalán, feléred az asztalt?

— Persze hogy felérem, szép is lenne, ha nem. Mindennap edzek délután 3-tól estig. Általában 1/2 7-re érek haza.

— Mit mondjak, ez már nem semmi. Jók a rugóid s a szemed, mert ha jól tudom, ez alapkövetelmény.

— Egyelőre még látom a labdát, bár néha csúszik a „pálya”.

— Meg ellenszél van...

— Aztán belevilágítottak a szemembe... Apám mondta is, hogy be kéne tiltani a neonvilágítást.

— Azt hiszem, édesapádnak tökéletesen igaza van.

*

Köztünk ült a táborvezető, *Molnár Zoltán* és testvére, a turnusvezető *Márton* is.

— Zoltán, te hány éves vagy és hányadik osztályba jársz?

— Sajnos 45 múltam és a második osztályba járok.

— Érdekes, mert alig tűnsz túlkorosnak...

— Karbantartom magam, de a második osztályt arra értettem, hogy második éve vagyok üdülővezető.

— Szerencse, hogy hozzátetted. S mit szeretnél elmondani?

— Azt, hogy bár nincs túl nagy hátterem, ez a két év

azért talán elég volt, hogy megismerjem a gyerekek összetételét, megismerjem a csoportok viselkedését. Bizonyisten, nem azért mondom, mert ez nyilvánosságot kap, de ilyen jó csoport, mint a most itt lévő gyerekek, még nem volt Bogláron.

— Na srácok, most aztán pityeregthettek... De félre a tréfával, mire alapozod ezt?

— Például arra, hogy utánuk alig maradt kidobnivaló. Tudom, hogy ezt így megfogalmazni elég durva dolog, s ezért lehet, hogy itthagya a moslékelszállítóm. Aztán ez minősíti a konyhánk színvonalát is, azaz, jól főznek.

— Nehéz egy kéthetes menüt összeállítani.

— Nem könnyű, főleg azért, mert egy 6—14 évesig terjedő korosztályt kell figyelembe venni. 82 gyereknek főzünk, és teljesen természetes, hogy mindenki szájízét nem tudjuk mindig eltalálni.

— Rádásul más és más táplálkozási szokások rögzödtek beléjük.

— Pontosan, de a 85-90 százalék üres tányér nagyon jó arány. Nyilván ebbe belejátszik az is, hogy netán itt jóval nagyobb a mozgáster, mint otthon. S most én is kérdeznék valamit a srácoktól. Mit szólnátok, ha rövidesen úgynevezett koedukált tábor lenne, azaz fiúk és lányok vegyesen?

Az ekkor adott válaszokat részletesen leírni képtelenség. Maradjunk annyiban: a felvételt általános helyeslés fogadta. Most már csak az a kérdés: mit szólnak ehhez majd a lányok? Van egy olyan érzésem, ők sem szaladnának bánatukban a Balatonnak. Annak a Balatonnak, mely az üdülő „lábainál folyik”, reméljük, még sokáig olyan haverként, mint eddig, és még nagyon sokáig. S akkor még sok sok postáscsemete fog ebben a miniparadicsomban pofozkodni, majd kibékülve, életre szóló barátságot kötni. Mert valójában ez is hozzátartozik a nyár örömeihez. Az a malacka pedig, amelyik a jóétvágyú gyerekek otthagytott maradványát nem kapja meg, majdcsak felnőtt táplálékától...

VEÉGH ÁDÁM

Nyugdíjasok vidám napjai

A Matáv Bács megyei nyugdíjasait összefogó Távközlési Nyugdíjas Klub gazdag programot ajánlott tagjainak nyári időtöltésül. A magába zárkózottság, az öregséggel járó kisebb-nagyobb betegség, a kilátástalanság feloldására havonta hirdeti meg a klub a családi kirándulásokat.

Kérdhetné valaki, honnan van pénz a kiadásokra? Ebben sokat segít szponzorunk, *Danis István*, aki a Bács Megyei Telekábél Kft. ügyvezető igazgatója, de segítséget nyújt a Matáv Rt. és a Posta Helyközi Távközlési Igazgatóság gazdasági és szakszervezeti vezetése. A nyugdíjasok havi tagdíjaikkal és a kirándulásokhoz megállapított részvételi díjjal járulnak a költségek csökkentéséhez.

Így került sor májusban Kalocsai város nevezetességeinek, közöttük a Főszékesegyház könyvtárának és kincstárának megtekintésére, majd a templomban olyan orgonahangversenyt hallottak a résztvevők, melyre még sokáig emlékezni fogak. A séta után jólesett a kitűnően elkészített töltött csirkemell ebéd.

A nyár legértékesebb kirándulására júliusban került sor. A háromnapos út *Kékestető—Galyatető—Parád—Szilvásvárad—Lillafüred—Eger* táját érintette. Nagy élményt jelentett a Mátra és a Bükk hegység legszebb vidékeinek megismerése. A környék hegyeiben, völgyeiben való séta közben úgy éreztük, valami új kötődés alakult ki közöttünk és a természet között. Az összetartozás felemelő érzése, pihentető és új erőt adó érzés. Az út gyönyörű tájai feledtették azt is, hogy

elmúlt az idő felettünk, de reményt adott, hogy még nem jött el az alkony, a sötétség.

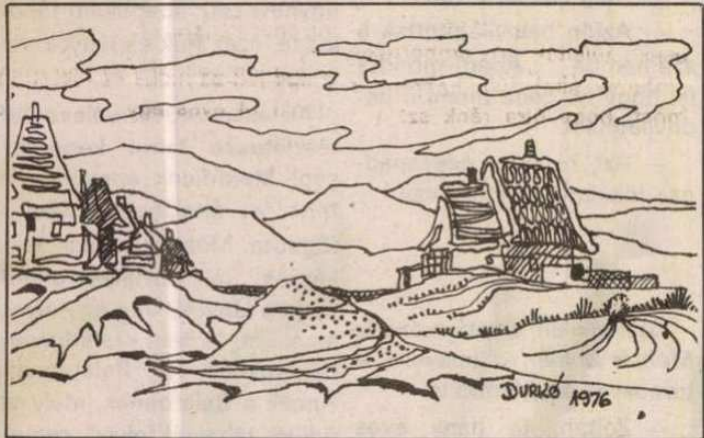
Az egri városnézés mellett pedig jólesett az egri török fürdő gyógyvizében eltöltött délután. A gyógyvíz jót tett az itt megkopott csontjainknak, a fürdés és a fröcskölés, viccelődés pedig fiatalágunkat idézte fel. Az út fénypontja azonban a Szépasszony-völgyben adódott, ahol találkoztunk az Egri Nyugdíjas Klub néhány tagjával is. A bőséges vacsora után elfogyasztott világhírű egri borok, medok, bikavér és leányka feloldották az egymás iránt esetlegesen még fennálló tartózkodást is. A hamisítatlan cigányzene mellett felcsendültek azok a nóták, melyeket szépa-páink is dúdorstak egykor a pincékben. A jó hangulatú est erőt adott az időskori gondok, betegségek könnyebb elviseléséhez.

Augusztusban a Holt-Tisza és Tóserdő természeti kincsekben gazdag tájának további felderítése — gyógyfürdővel egybekötve — szerepel a programban. Ezúttal nem maradhat el a saját főzésű magyaros gulyás, borkóstolóval.

Van kíváncsi, aki felteszi a kérdést: érdemes fáradni a kitűzött célok megvalósításáért? A klub vezetősége biztos abban, hogy a rendezvényeken részt vevő 30-40-50 tag hazaérve, az élményektől egy kicsit feltöltődve, az egymás iránti baráti, emberi kapcsolatot ápolva, jobban el tudja viselni a nyugdíjasok sok esetben terhes hétköznapjait.

A nyugdíjas klub célja pedig csak ennyi.

Szantner György

(DURKÓ GÁBOR GRAFIKÁJA)

Köszönet

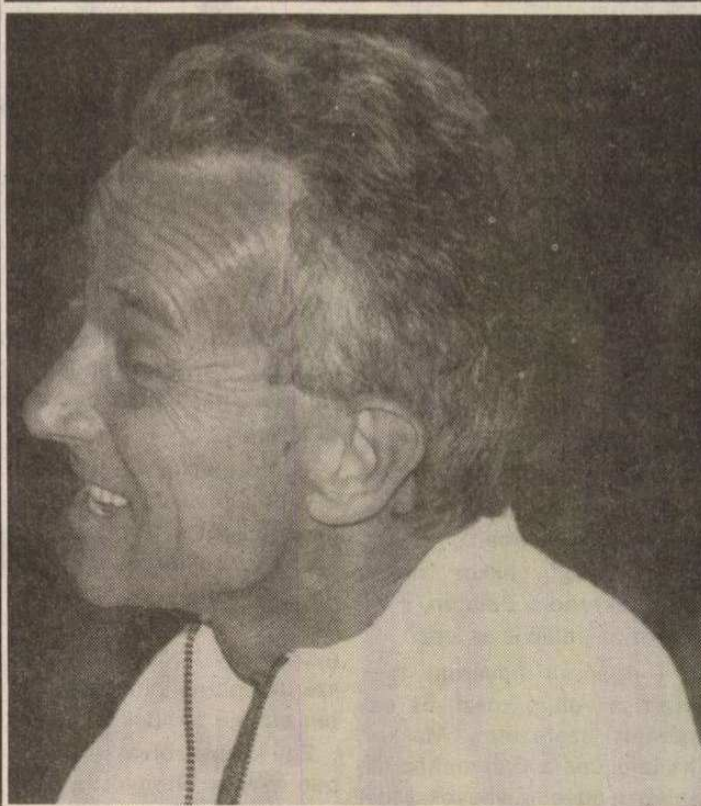
A legutóbbi fizetéskor — a lényegét jelentő pénz mellett — névkártyaméretű alig nagyobb lapocskára lettem figyelmes. A „borítékból” kicsúszó lapocska nem volt más, mint egy a Magyar Posta Rt. munkatársai — dolgozói s azok családtagjai — számára adományozott „állandó belépőjegy”, amely a Postai és Hírközlési Múzeumi Alapítvány kiállításainak díjtalan látogatásaira szolgál.

Jólesett az apró figyelmesség, ez az alapítványi gesztus. Azon egyszerű oknál fogva is, mert bizony — töredelmesen bevallom, magam sem hittem volna, hogy e szakterületet jelentő bemutató ennyi múzeum s kiállítóhely lelhető fel kicsinyke hazánkban. A fővárosi Bélyeg-, Posta-, Telefónia Múzeumok mellett további, éppen féltucatnyi kiállítóhely található még országunkban egymástól távolosok területi megoszlásban: *Diósdon, Balatonszemesen, Nagyvárszonyban, Hollókőn, Ópakson, az Ópusztaszeri Nemzeti Történeti Emlékparkban*, s megvalósulóban(?) van a *debreceni postamúzeum is*.

Mondom, meglepett e kedves figyelmesség, s gondolom — az ingyenes belépőhöz jutva — hasonlóan vélekednek rajtam kívül sokan mások is. Persze, tudom: e népszerűsítő kártyácskák jóvoltából sem kell ostromszerű rohamtól tartaniuk egycsapásra a távközlési-, postatörténeti érdekességeket, relikviákat, látnivalókat bemutató múzeumainknak. De hiszem, remélem: e belépők jóvoltából egyre többen gondoljuk úgy, hogy a jelenkor fejlődését példázó eredményeink mellett a távközlés, s a postatörténet múltját bemutató számtalan érdekességet, látnivalót ígérnek a jelzett múzeumok. S a kiállítóhelyeket — nekünk, hírközlési-, postai dolgozóknak — több mint illendő megtekintnünk. Hiszen az itteni nézelődés szórakoztatón hasznos, ismereteket gyarapító időtöltést jelent mindannyiunk számára. Így hát, akár itt a fővárosban sétálva, akár egy-egy országjáró kiránduláson portyázva e múzeumokat fölöttébb okos dolog lenne útbajteni, megtekinteni — immáron ingyenesen!

J. I.

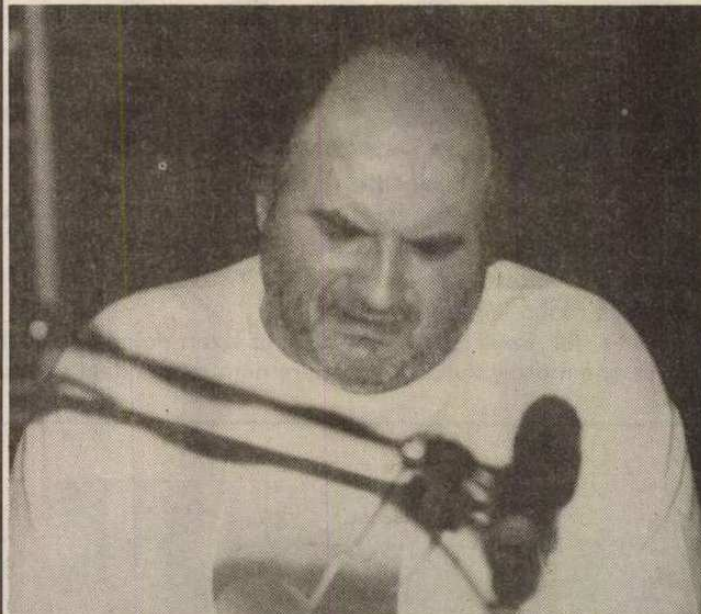
Sztárok a Benczúrban

No persze már megint és újra. S úgy látszik, ez a nyár azon túl, hogy ötvennapos kárikulával szolgált, jobbnál jobb előadásokat is produkált a Benczúr-kertben.

Most éppen a hazai dzsessz három olyan reprezentációját, mint Bontovics Kati, Szakcsi Lakatos Béla és Vukán György, természetesen együtteseikkel kiegészülve. Ami ez esetben egy-egy bőgőt és dobost jelentett. De kicsoda bőgősöket, és kicsoda parádét produkáló dobosokat! Vukán és Szakcsi két teljesen más egyéniség, s talán ez volt a legizgalmasabb: őket egy műsorban meghallgatni.

Különösen Szakcsi volt elemében, s majdnem biztos vagyok abban, ha a kertre nem érvényes az este 10 órai csendrendelet, még éjfélkor sem jött volna le a színpadról. De hát ez sajnos ide is érvényes, így fölvette hagyományos sapkáját, és távozott. Tényleg, Béla — kérdeztem a koncert után —, miért nem volt a fejeden a sityakod? Na hallod — válaszolta —, ebben a dögmeglegben? S milyen igaza volt, mint ahogy az is igaz, hogy nemcsak a levegő, de a hangulat is forró volt. A kettő meg ugyebár együtt azért túlzás...

A mi postásunk

A lakótelep tizemeletes panelháza, mint néma strázsák veszik körül a ligetes játszótér. Felnőttet közlekedni alig lehet látni. A gyerekeket azonban nem zavarja a szaharai hőség. Zsibong a gyerek a téren. Mikor meglátják a postást, barátságosan integetnek feléje. Ő a mi postásunk. Életünk része. Délidőben hol jó hírt hoz, hol rossz. Mindig van néhány vigasztaló szava, ha halálhírről kapunk levelet.

Ma sok nyugdíjas várja őt a telepen. Fiatalember létére akkurátusan jön. Postástáskáját elegánsan elől hordja. Talán így védekezik a sanda szándékú rablókkal szemben. Bizony vigyázni kell a nyugdíjasok pénzére. Délidőben a forróság tetőzik. Postásunk egy pillanatra megáll, verejtékező homlokát megtörli. Feltekint a tízemeletnyi magasságba. Gondolatban még egy fohászt is megenged, kérve a teremtet, hogy a lift jó legyen. Bizony elég gyakran gyalog kell róni a lépcsőket, hogy eljusson a nyugdíj, az ajánlott levél a címzetthez.

Ma szerencséje van, mert jó a lift. Ügyfeleit ismeri. Ezért nem okoz váratlan meglepetést. Kulcsa van a lépcsőházhoz, de előbb a kaputelefont használja. Ma P. J.-né mozgássérült nyugdíjasnak hozza a nyugdíjat. Tudja, hogy a beteg asszony bizalmatlan, nem mindenkinek nyit ajtót. Ezért először kaputelefonon szól fel: itt a postás, utána liftbe száll. Felér az ötödik emeletre, kiszáll, színt érzi, hogy P. J.-né az alig egy négyzetcentiméteres kis kémlelő ablakon figyeli, hogy valóban a megszokott arcot látja-e. Mikor erről meggyőződik, már nyitja is az ajtót. A bizalom jele ez a mi postásunkkal, a postával szemben. Nyugdíjasunk az égvilágon senkinek ki nem nyitná az ajtót.

S a bizalom honnan ered? A postás személyének, vagy a postai szolgáltatás jóságának szíve? P. J.-né válasza egyszerű és őszinte. — Nézze, én ehhez a lakáshoz vagyok kötve —

mondja. — Elhagyni, időnként lemenni az utcára csak hozzátartozóim segítségével tudok. A mi postásunk amióta itt lakunk, ugyanaz a személy. Megszoktuk és meg vagyunk vele elégedve. Ha elmegy szabadságra, bejelenti, meddig marad távol, és a helyettese hogy néz ki. Nem kell attól tartanunk, hogy az ajánlott küldemények átvételi elismervényét aláhamisítja, vagy a leveleinket nem kézbesíti.

Örül annak és ezt kifejezésre is juttatja, ha felemelt nyugdíjat hoz. Emlékszik mikor, kitől kaptunk hivatalos levelet. Nagy szó ez manapság, hogy legyenek a mi életünkben olyan megbízható hivatalos emberek, akik teszik a kötelességüket. Megmásznak naponta száz és száz lépcsőt azért, hogy mások életét megszépítsék.

Egyik reggel ki akartam vinni a szemetet, kinyitom az ajtót, rálépek a lábtörlőre. A lábtörlő alatt valamilyen kemény tárgyat érzek. Mit gondol, mi volt az? Egy kis műanyag ventilátor. Elkezdtem töprengeni, hogy kerülhetett az oda, később rájöttem, hogy beküldtem egy pályázatot és azon nyertem.

Nem akarom védeni a postát. Sokszor elhangzik a vád, hogy nem szolgáltató szervnek tekinti magát, hanem valamilyen hivatalnak. A mi postásunk megbízható. Távol áll tőle a hivatalnoki szellem. Ha netalán akkor jön, amikor nem vagyok otthon, ismét megkísérli a kézbesítést. Tudja, hogy egy rokkant embernek milyen nehéz kivárni a hosszú sort, míg átveheti küldeményét.

Mástól is hallottam, hogy kapcsolata a családokkal önzetlen. Minden év végén postatáladánkba üdvözlő kártyát találunk ezzel a szöveggel:

„Eredményekben gazdag, boldog új esztendőt kíván az egész családnak *Holl József* kézbesítő!” Igaz, nekem jobban tetszik a postás szó. Ő nem egyszerűen kézbesítő, ő a mi postásunk.

Darai Pásku Jenő

Tanfolyamok a PMK-ban

Vizuális művészet

Zilahy György Képzőművészeti Stúdió, kedden 17—20, szombaton 14—20 óráig.

Részvételi díj: 2500 forint/fél évad.

Fotótanfolyamok

Kezdeknek keddenként 17—19 óráig, haladóknak hétfőnként 17—19 óráig. Részvételi díj: 1400 forint/3 hónap.

*

*

Fotóklub

Videoműsor-készítők és -szerkesztők tanfolyam szombatonként 9—17 óráig. (Sikeres vizsgák esetén középfokú munkaköri szakképzettséget igazoló bizonyítvány szerezhető.) Részvételi díj: 25 000 forint.

*

Videoklub

Keddenként 17—19 óráig. Részvételi díj: 900 forint/8 hónap.

*

Csütörtökönként 17—19 óráig. Részvételi díj: 1200 forint/évad.

Beiratkozás: szeptember 5—16-ig, hétköznapokon 10—18 óráig. (A fenti részvételi díjak a postás, távközlési és műsorszóró részvénytársaságok munkatársainak nyújtott kedvezményes összegeket tartalmazták.)

A tanfolyamokról késszeggel adnak részletes felvilágosítást a Postás Művelődési Központ munkatársai, a Budapest VI., Benczúr u. 27. szám alatt, illetve a 121-7334-es telefonszámon.

EMLÉKEZÉS

(6. rész)

Reggel fél hat felé ébredtem. És mindjárt eszembe jutott az a vékony arcú, barna hajú lány az Andrassy úton. Mindenre emlékeztem: a Csengery utca és Vörösmarty utca között a könyvüzlet előtt álltam...

Ma vagy holnap munka után elmegyek az Andrassy útra és leselkedem. Igazán tetszik nekem az a jámbor tekintetű lány. Szeretnék vele találkozni és ismerkedni.

A Főposta első emeletén mi, kézbesítők a pihenőhelyiségben ültünk és vártuk a mikrofon hangját. Nemsokára bejött Tari csoportvezető, középen megállt és azt mondta:

— A gyalog járó kézbesítőknek mondom. Aki tud kerékpározni, az még ma jöjjön be hozzám...

Megszólt a mikrofon, és igyekeztünk az irányítóhelyiségbe.

A csoportvezető szavai engem kevésbé érintettek. Egy-szer már jelentkeztem kerékpárra és motorvezetés-tanulásra is!

Negyvenháromban hétről hétre fogyott a kézbesítők létszáma... Az irányítóban Szabó Feri bácsi volt a kiosztó! Egy-szer — még tavaly — Feri bácsitól kértem a Király utca és környéke járást. Azóta mindig megkérdezte: „Hová, merre?”

Kézbesítésre hét táviratot és három katonai behívót kaptam.

Az asztalhoz léptem és olvastam a címzéseket. Holló utca... Kisdiófa utca... Csányi utca... Klauzál tér... Nagy-Atádi Szabó utca... Egy házba két behívó és a vezetéknev egyazon...

Mérgesen nagyot fújtam és motyogtam. Jaj nekem! Egy napon egy családba két behívó. Ó, ha a mama vagy a papa veszi át a behívókat, mit látok és mit hallok...

A tíz darab küldeményt kézbesítésre sorba a táskába tettem. S aztán az ajtó mellé álltam és néztem a kézbesítő kollégákat. Nem volt kedvem egyedül elindulni. Vártam, hogy valamelyik jön.

Csakhamar Lakatos Jóska lépegetett felém. A tekintetünk összezaladt, Jóska nevetett és azt mondta:

— Te, Jani, úgy állsz az ajtó mellett, mint egy kéregetől Búskomor arccal és összetett

kézze — tenyerét a vállamra tette és rázogatótt.

Lakatos Jóska derűs kedve igencsak vidámitott, somolyogva néztem a szemébe és azt mondtam neki:

— Bizony, jó lenne azt tudni, hogy mit hoz a holnap.

A csikkszedő emberre gondoltam. Ballagtunk lefelé az emeletről. Mögöttünk Indi Feri kézbesítő kolléga megszólalt:

— Jóska, hallgasd, amit mondok! Először megyek a Soroksári út és környéke járásba, és egy távirat a Szabadkikötőbe van címezve. Merre van az a kikötő?

Mindjárt lent, az udvarban megálltak, és Lakatos Jóska magyarázta Indi Ferinek a menetirányt... Hallottam a Kvas-say Jenő utcát... Nem vártam meg őket, kiléptem az épületből és elindultam a Városház utcába, majd tovább, az Erzsébetváros szélső utcáiba.

Menet közben azt gondoltam: rövidesen szólok Tari csoportvezetőnek — minél előbb —, szeretnék kerékpáros kézbesítő lenni. Vagyakoztam igazán megismerni Budapest külső kerületeit is.

A Dob utcában a táskából kivettem az első táviratot és néztem, írva volt minden, s mentem a Holló utcába... És a második emeleten, a hármasszámú ajtónál csengettem. Az ajtó csakhamar kinyílt és a táviratot molett, középkorú hölgynek adtam a kezébe, aki rögtön bontotta...

A Kisdiófa utca egyik házának félemeletén, a hármasszámú ajtón nem láttam a csengő gombját, és kopogtam. Fiatal, szőke hajú hölgy lépegetett a küszöbhez és tágra nyílt szemmel nézett. Tekintetem a kezében tartott papírra ejtettem és mondtam:

— Dániel Józsefnek hoztam a behívót.

A hölgy összecsapta a tenyerét, sikított és remegő hangon kiabálta:

— Jaj nekünk! Jóska lelke! Gyere ki! Megjött a behívó!

A szobából bajszos fiatal ember sietett hozzám. A vállamon lógó táskát előrehúztam s a behívót rátettem és ceruzát nyújtottam a címzett kezébe...

A szőke hajú hölgy remegő fejét a férfi vállához tette és zokogott.

Köszöntem és sietve kiléptem a házból. A Dob utcában megálltam, és néztem a következő távirat címzését. Ez a Csányi utcába szolt. Utközben tekintetem a Király utca felé röp-pent, és azt gondoltam: vissza-útban a postára, a Király utcán megyek, és a cipőüzletben köszöntöm Gutman Jenő bácsit, falumbeli szomszédunkat, az életem megmentőjét... Az első budapesti találkozásunk óta Gutman bácsi mindig meleg hangon üdvözölt és a szüleim után kérdezősködött. Mivel a tászkában még két behívó volt, igyekeztem a Nagyatádi Szabó utcába.

A lépcsőházban nem láttam a lakók névtábláját, ezért a házfelügyelőhöz mentem. Az ajtó előtt középkorú, bajszos férfi állt, a szájában pipa füstölt, s ahogy közeledtem hozzá, tekintetét felemelte. Köszöntem neki, és kérdeztem: hol találom a házfelügyelőt. Bólintott és azt mondta, hogy ő a házfelügyelő.

Közelebb léptem és olvastam a két behívó címzettje nevét.

Hangosan köhintett és közöl-

te:

— Én vagyok az István! A behívót hozta?

Bólintottam és a ceruzát nyújtottam neki. Megfogta, majd felnézett az emeletre és kiabálta:

— Zámbo Pál! Téged is keres a postás! Gyere le!

Hallottam a lépéseket... A két behívót a címzett kezébe adtam. Elköszöntem. Az utcán megálltam, és az átvételi elismervényeket a táskába tettem. Aztán irány a Király utca.

Azt gondoltam: ha az üzletben nem lesz vevő, akkor beszelgetek Gutman bácsival. Elmondom neki: két hete otthon voltam és a szüleim üdvözlétüket küldik a Gutman bácsinak és a feleségének, Katalin asszonynak.

Zárva volt a cipőüzlet. A varácson nagy, sárga lakat lógott. Bánkódva topogtam, s rosszra gondoltam: Gutman bácsit is elvitték munkaszolgálatra? Vagy beteg? Esetleg más valami történt vele? Ezután nap mint nap elmentem a Király utca-ba és néztem a cipőüzlet ajtóját. Az életem megmentőjét sajnos többé nem láttam.

Dénes Géza:

Fák a ködben

Ketten együttvéve 28 évesek voltunk. A cukorgyártól alig két-száz méterre, a Körös-parton ültünk, kora esti nyári hőségben, amikor is csupa ködben állt a Körös vize. Alkonyodott. Körös-körül, de különösen Gyula felé vasmarokkal fojtogatott a hőség.

A túlparton élénkzöldben pompázott a kis erdő, a parton a bokrok. Ahogy hült le a szürkületben a levegő, úgy ült rá a fákra, bokrokra a Körös fölött felszálló köd. Mi ketten a folyó partján ültünk 14 évesen. A lányka egészséges és üde és erős volt, csodálkozó szeméből, amellyel az életet kutatta, merész vágású szájából, amelyen az érlelődő csókok pihentek, fehér húsából, amely arányosan oszlott el idomain, már kezdett kisugározni a női titokzatosság. A Nap már vörösen hunyorgott arra, Gyulavári felé. Kavicsokat dobáltunk a nagy folyóba; előbb kicsi, aztán óriási gyűrűt vetett nagy csobbanással. Esteledett, menni kelle-ne, várnak bennünket otthon.

Mintha fittyet hányna a közeledő esti sötétségnek, úgy jött ki száján a gondolat:

— Voltál-e már szerelmes?

Hirtelen jött a kérdés, mit feleljek rá? 12 éves koromban kivették a mandulámat a gyulai kórházban, ott beleszerettem titokban egy apáca ápolónőbe. Úgy takartam ezt az érzésemet, mint gyilkos bűnét.

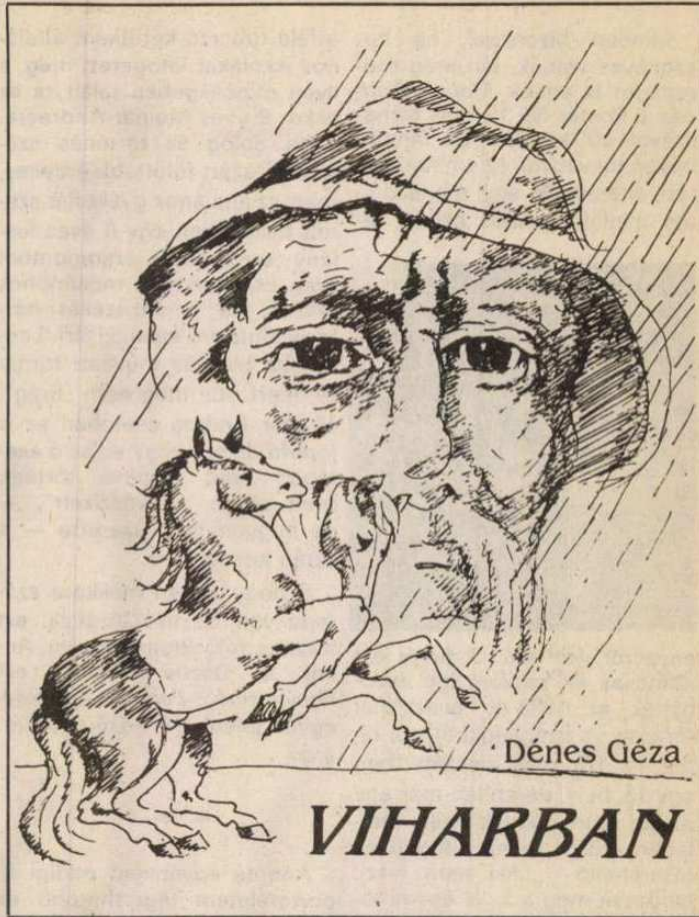
— Sosem voltam.

— Akkor nem is tudod te, mi a szerelem. Azt jelenti, hogy egy lány meg egy fiú szereti egymást.

Akkortájt olvastam apám szexes könyvéből, talán Schopenhauer írta, hogy a szerelem két különféle lény vonzása és taszítása, majd kisülése.

Ezt mondtam el neki szóról szóra.

— Ugyan már, ez nem így van. Mert ami utána jön, azt nem tudod.

Éreztem, hogy az arcom ég, mint a parázs.

— Esküszöl, hogy nem tudod a többit?

— Lelkiismeretem fölreszelt. Mi lenne, ha...

— Esküszöm!

Kibuggyant a számon a hazugság. Utána nagy csend lett, s a csendben csak néztük, csak néztük a túlparti csupa ködben álló fákat, bokrokat, s a mesz-szeségben még napos nagyváradi hegy csúcsát.

Teltek a napok, hónapok és évek, túléltük az embertelen emberek által dúló háborút, s most, hogy újra ránk szállt a nyári hőség, s talán újra ködben áll alkonyatkor a nagy Körös folyó, eszembe jut az a régi-régi ESKÜSZÖM, amikor az életnek ezt az irratlan problémáját, a szerelmet akartuk mi, 14 évesek megfejteni. És ugyanúgy érzem magam ma is,

a pirulást az arcomon, valami-féle visszanező bűnbánattal fel-sóhajtok: bocsásson meg nekem a világ, őt viszont tüntesse ki, mert bölcsőbb, nyitabb volt nálam. Adjon az élet neki olyan egészséget, már 66. évében, amelyet csak megérdemel. Kiváló dolgozója lett a cukorgyár-nak, két gyermek anyja, egy kis-lány nagymamája. A kisenoka mostanában lehet 14 éves, és talán valakivel éppen most keresi a Körös-parton ülve az élet értelmét, a szerelmet, és azt a bizonyos többi.

Igy jön és megy az élet, mindenki 14 éves egyszer, felbukkannak előtte a titkok, aztán megfejtődnek, durván, nyersen, és észre sem veszi, máris átsuhan rajta az élet, aztán minden kiürül emlékezetünkéből, akár a Körös túlpártján a fák, a bokrok a forró nyári alkonyatban — a ködben.

Attila unokám érmeivel dicsekszik, miket úszástudományáért kapott nászasszonyom-tól, Novák Ilonkától, a Helsinkiben győztes olimpiai bajnoktól, aki a 4x100-as gyorsváltó tagjaként állhatott a dobogó legmagasabb fokára.

— Nagypapa, neked nincs aranyérméd?

Attila csak hatéves múlt, nincs még tisztában a sportmibenlétével, azt hiszi, az aranyérmet úgy osztogatják, mint neki a kedves nagymama, akit Anyónak nevez, s egy-egy jó teljesítményéért érmeiből adakozik.

— Van bizony.

— És hol van?

— Én az édesapádnak adtam, amikor még kisfiú volt.

— Akkor majd elkérem a papától. Te is úsznál?

— Nem, én futottam.

Ez módfelett tetszik neki, hiszen, ha sétálunk a budai várban vagy a Gesztenyész-kert fái között, folyton futásra ösztökél.

— De én téged mindig le-hagylak ám... — örvendezik, ami igaz is, csak éppen nem tudja, hogy miért.

— Te tudod, Attila, hogy én csikó is voltam?

— Nem hiszem el... — nevet a szemével.

— De bizony — mondom neki s visszagondolok arra, amikor csikó voltam. Hogy én csikó? De milyen csikó voltam, szélvészfényként száguldó, rohanó, árkon-bokron átrepülő. Már óvodásként is száguldoztam, akkor az volt a szenzáció, ha lo-vaztunk, annál jobb és szebb já-tékot nem tudtunk magunknak elképzelni mi, lelkes óvodások. Az egyik fiú a nyakába vette a

hámat, sok-sok csengő volt rajta, s a másik pedig ostonnal irányította. Én az első pillanattól kezdve csikó voltam. Szerettem futni, repülni. Ez volt gyerekkorom legnagyobb csodája. Ezért szerettem óvodába járni, semmi másért. És jó volt paripának lenni az óvoda udvarán, de még jobb a Kálvária téren, Szege-den, amikor néha-néha kivitték a vgyázó óvónénik, hogy ked-vünkre futkározzunk.

S tizenhat évesen — amikor a felső kereskedelmiben folytattam a polgári után tanulmányaimat —, mellém ült az első osztályban egy jó kiállítású fiatalember, akinek máris komoly sikere volt az atlétikai pályákon, a példaképem lett, akit követni kellett. Karkos Jenőnek hívták, akinek a nevét az újságok sportrovata sose tudta jól leírni, mert nevezték-írták Farkas-nak, Farkosnak, csak éppen Karkosnak nem.

Nos, Jenő barátom minden reggel a Nemzeti Sport című lappal érkezett az iskolába, tudta, ismerte a világnagyságok nevét, s én azonnal jó tanítványnak bizonyultam. Természetesen én is a középtávokért lelkesedtem, mint ő, aki nyolc-száz és ezeröttszáz méteren volt bajnok, s csakhamar levitt magával egy mezei futóversenyre, melynek egyik ki nem mondott célja volt az ifjú tehetségek felkutatása.

— Te csak arra ügyelj — adta „edzői” jó tanácsát —, hogy mindig mögöttem maradj. Ne fuss elé, majd én diktálom az iramot. Egyenletesen kell futni, nem belevadulni az elején, azt a kezdők teszik. Amikor elérke-

zik a hajrá, mindent bele, akkor már velem se törődj...

Istenem, máris igazi versenyzőnek éreztem magam. Szege-d határában került sor a mezeire, ott sürgött-forgott körülöttünk egy Kakuszi Ferenc nevű edző, az egyik jó nevű szegedi atlétikai szakosztály vezetője, hajdan maga is futó, aki a verseny-sport örök szerelmese maradt egy életen át, s világnagyságo-kat is nevelt.

Elindult a verseny. Milyen könnyű a futás. Úgy éreztem, beteljesült egy álmom, és csak-ugyan mindenütt Jenő barátom nyomában voltam. Én, a telje-sen kezdő, aki még egyetlen-egyszer se futottam igazi ver-senyzőkkel, ott vagyok az élen. A második helyen. Lebegtem. Szinte röpültem. Megéreztem a futás csodálatos szépségét. A ritmus varázsát s a boldogsá-got. Mert a futás mindig boldogság. Legyőzni egy távot, fantasztikusan jó, de még ennél is nagyobb: legyőzni önmagun-kat. Ezt a táv fele után tapasztaltam. Amikor kezdtem kiful-ladni, s kapkodva szedtem a le-vegőt. Szűrt az oldalam.

Jenő észrevette. Rám kiál-tott:

— Le ne szakadj! Maradj raj-tam.

S nekem ez a néhány szó erőt adott. Mindent elviseltem volna, csak azt nem, hogy szé-gyenkezzem a barátom, a pél-daképem előtt. Kifulladásig kell futni. Később mindenki megta-nulja az élet minden területén. Én akkor tanultam először: nem lehet és nem szabad soha sem-mit feladni. Akkor ezt a mezei futást. Tudtam, győztes nem le-hetek, de azt is tudtam; fel nem adom! Vörös karikák lebegtek a szemem előtt, amikor harma-dikként beestem a célba.

Jenő megveregette a vállam.

— Nézd, kik maradtak mö-götted... — lelkesített —, iga-zolt versenyzők.

S máris ott volt Kakuszi Fe-renc, aki csak ennyit kérdezett:

— Akarsz, fiam, igazolt ver-senyző lenni?

Csak inteni tudtam, mert még mindig nem kaptam leve-gőt. Mi az, hogy akarok! De mennyire, hogy akarok! Ez a vá-gyam... Karkos Jenő annyit beszélt a versenyekről, a nagy utazásokról, a nagyszerű kalan-dokról, hogy én sem akartam

mást, csakis versenyző lenni. A mezőn és a pályán.

Az lettem. És kinyílt a világ. Gyula, Debrecen, Budapest, Orosháza, Újvidék, Szabadka lett a versenyek színhelye, és persze szülővárosom, Szeged meg Hódmezővásárhely, aztán a Margitszigeten is futottam, az oly áhítattal kimondott MAC-pályán, ahol világnagyságok is versenyeztek.

Lám, elkopott az emlékezés.

— Azt mondd, nagypapa, amikor csikó voltál...

— Tudod — kezdem —, Du-nakeszi—Alag a lóversenyeiről volt híres. Ez itt van Budapest, pontosabban Újpest fölött, egyszer majd elviszlek oda, jó? S én azon a pályán voltam ló...

— Hogyhogy? — nevet az unokám, mert turpisságot vél felfedezni szavaimban.

— Úgy, hogy 1943 tavaszán ott rendezték meg az országos mezei futóbajnokságot korcsoportok szerint, én az ifjúságiak között versenyeztem.

S mesélem a verseny izgal-mát, lázát, a készülődést, de ez nem túlságosan izgalmas egy-mai emberkének. Mondom hát a versenyt, a bennem égő lázát, a sáros pályát, a hideg időt, persze, hogy ott volt minden szegedi ifjú reménység, felidé-zem a már-már felidézhetet-lent, az ifjúságomat. Tudtam, nem hogy nekem, de a többi szegedinek sincs semmi esé-lye. Hát akkor? Kérdezhetné bárki. De ott voltam a verse-nyen. Ott voltunk. Részesei let-tünk egy csodának, egy máig elmesélhetőnek. Hogy ez kis-csoda volt? A csodák mindig

akkorák, ahogyan visszaemlé-kezünk. Nekem örökre felejthe-tetlen. Versenylovak helyett mi futottunk, én csak csikó voltam, mi más, türelmetlen, tülekedő, taposó és letaposott. Hogy há-nyadik voltam? Karkos Jenő két nap múlva az orrom elé tette a Nemzeti Sportot. Benne vol-tunk! Benne bizony! Ott és ak-kor írták le először a nevem (ak-kor még az István nevet visel-tem) országos lapban. Azóta is tudom, milyen nagy dolog ben-ne lenni egy újságban. Ott ra-gyogott a nevünk, az övé elő-rebb, az enyém hátrébb. De Je-nő azt mondta:

— Már nehogy szégyenkezz! Leszünk mi még bajnokok is!

Letűntek. Hogy ő merre s meddig, nem tudom, mert '45 után eltűnt a szemem elől. Én néhány kisebb versenyen, az-tán az atlétikai pályáról elcsalt az irodalom s a szerelem, nem volt kitartásom ennyi minden-hez.

Attila visszazökkent a jelen-be.

— Majd mondom a papá-nak, hogy keresse meg a te ér-meidet is, és csak akkor azok-al is elbűszkélkedem. Ugye, nekem adod őket, hiszen látod, mindig legyőzlek futásban. Akarsz most is versenyezni ve-lem? S akkor én is aranyérmes futó leszek, ugye, nagypapa?

Azért Alagra ki kellene men-ni. Meg kellene mutatni a nagy lóversenypályát Attilának. Vagy nem is neki. Meg kellene nézni az álmok mezejét, amelyek szé-lesek és végtelenek. És már nem is fáj, hogy nem minden álom valósul meg az ember éle-tében.

Eszem ágában sincs férjhez menni...

Beszélgetés Molnár Andreával

Minden bizonnyal, ha huszonéves volnék, tán még szerenádot is adnék Molnár Andree, a Postás SE 19 éves tornászának ablaka alatt. De miután bőven túl vagyok az említett koron, maradnék egy megállapítás mellett; piszok csinos le-

ányzóról van szó. S hogy ezt nemcsak én találok így, bizonyították az 1994-es ausztráliai tornász vb szépségkirálynői címe is. No meg összetettben egy 13. hely, de ebben már egy másik zsűri döntött, mely általában szörös szívű, elfogult és részrehajló... Aki nem hiszi, kérdezze meg a 2., 3. és így további helyezettet...

Osztie Géza Kárpátaljáról Magyarországra áttelepült edző 1983-ban — immár a POSTÁS SE tornászedzőjeként

afféle toborzó körütként általános iskolákat látogatott meg, s ilyen minőségében talált rá az akkor 8 éves Molnár Andreára. Ez a dolog és történet számomra azért fölöttébb érdekes, mert az általános gyakorlat szerint hazánkban egy 8 éves kislány tornaedzői szempontból öreg és elhasznált mosónőnek számít, és jelentkezését harsány elutasító kacaj kíséri. Legfeljebb elküldik művészi tornára, mert oda még nem „öreg”. Molnár Andrea esetében az is jópofa dolog, hogy ez az ő esetében pont fordítva történt, mert előbb „művészt”, — de nagyon nem szerette — s aztán lett tornász.

S hogy ebben mekkora szerepe volt Osztie Gézának, azt hiszem, fölösleges ragozni. Annak az Osztie Gézának aki Fenyvesiné Fedor Ágnessel együtt jelenleg is edzője Andreának.

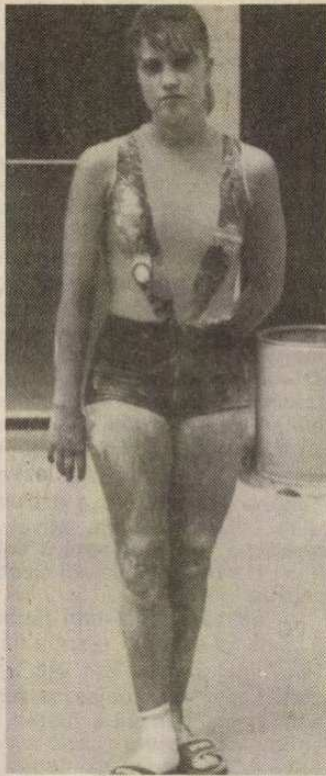
Andrea egyébként eddigi riporteréletem legérthetőbb és legvilágosabban fogalmazó alanya. Tíz kérdésből nyolcra igen, nem a válasz vagy egy-két, maximum öt szó. Beszédesebb csak akkor lesz, ha a pontozókat kell minősíteni, de akkor aztán... Amúgy remek figura, tipikus képviselője egy

majdnem felnőtt, de valójában még gyermek leányzónak. Istenem, mikor lenne más?

Az 1994-es év különben kegyetlen ellentmondásokkal teli. Összetett 6. hely az Amerikakupán — ide csak a világ legjobbait hívják. A már említett vb-n a 13., majd több 1., illetve 2. helyezés a magyar, illetve a magyar nemzetközi bajnokságon, aztán az Eb előtt szalagszakadás; ugrik az európai megméretés, füstbe megy a nagyon valószínű magyar mesterfokú bajnokság. Helyette egy hónapig a nyárelő kissé furcsa viselete, egyik lábón helyre kis gipszcsizma, a másikon félcipő, azaz barna hajú leány felemás izében...

S mi van most? Nem fogják kitalálni, edzés orrvérzésig, mert a sérült láb lassan újra terhelhető, s ez a 30-35 fokos kánikulában ideális fogyasztó, csak legyen, aki kibírja két szalot között a szemébe folyó izadáscseppeket. Különben Andrea kedvenc szere nem „szer”, hanem a talaj. 1993-ban az Európa-kupán talajon győzött — összetettben — mellesleg 5. —, s azt is megtudtam, hogy élete első nagyobb megméretésén a Koreai IBV — 1988-ban 11. — majdnem a legjobb magyar, holott csak tartalékként vitték ki. S azt is, hogy utálja a halat, s ez pont Korea kapcsán derült ki, ahol nagyon jó volt, de az igazi nagy élményt Ausztrália jelentette. Az is főként az ottani magyarok áradó szeretete miatt, s biztos a már említett szépségkirálynői cím elnyerése sem volt semmi.

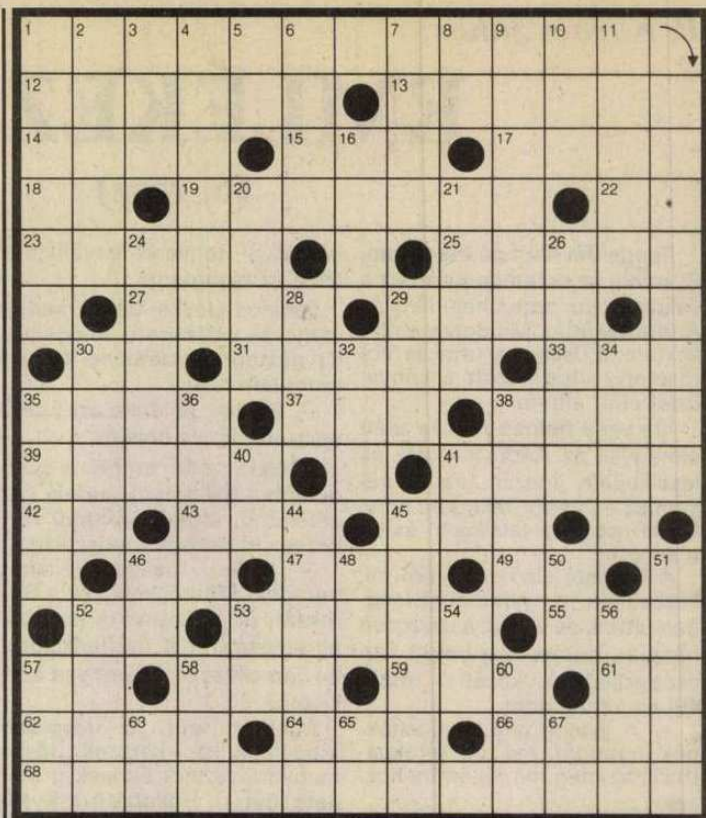
Az ottani összetett 13. helyezés pedig — Andrea nem babonás — jó ajánlólevél lehet 1995-re, s indulás a felnőttébb sportélet felé.

„Eszem ágában sincs férjhez menni” — mondja olyan elszántsággal — mintha ezt számonkértem volna —, s azt is megtudom; feltehetően nem azért, hogy ne unatkozzon. Szóval edző szeretne lenni. Mit lehet erre mondani? Gondolom legfeljebb azt; majd meglátjuk, de ez még egy kicsit odébb van.

Addig egy darabig még a torna marad a főszereplő, kedvtelként az úszás, a jó diszkózene, s az esetleg szerenádot adó legények jó és megfelelő időben való kiválasztása. Meg egy bukfenc bemutatása, amit a beszélgetés közben pár percre leülő Németh Karcsi rendelt meg Andreától a közeljövőben. Csak azt nem tudom a pingpong-asztalon vagy gerendán kell teljesíteni? Volna egy javaslatom, Karcsi játsszon egy játszmat Faházi „Janikával” gerendán, Andrea pedig közben bukfencezen ahol éppen kedve szotytyan.

— Veégh —

Jeles augusztusi névnap az Ilonaké. Köszöntésükre egy híres Kosztolányi-versből idézzük... Balgatóg álmaim elzúg... Folytatás a vizsz. 1. és 68. alatt.

VÍZSZINTES

1. Az idézet első része. 12. Pusztitani. 13. Jármű cég. 14. Ijed. 15. Régi ürmérték. 17. Piszok. 18. Izomrögzítő. 19. A nagy tenorok egyike. 22. Személyes névmás. 23. Azonos családnévű nevetető művészek. 25. Könyvben van. 27. Az alvás kísérete. 29. Mérgező gáz. 30. Keresztül. 31. Nép oroszul. 33. Hozzá! 35. Hegycsúcs. 37. ... Nagy Mária. 38. Torzszülött. 39. Antilla-tenger. 41. Bagdadi. 42. Romdarab. 43. Gubós nővény. 45. Német Kereszténydemokrata Párt. 46. Görög betű. 47. Német fagyalt. 49. A lengyel pénz röviden. 52. Szolmizációs hang. 53. Folyó Szibériában. 55. Yoko ... 57. Szláv igen. 58. ... step. 59. Román pénz. 61. Helyrag. 62. Hegység Európa-Ázsia határán. 64. Hevesi település. 66. Férfinév. 68. Az idézet folytatása.

FÜGGŐLEGES
1. Költészet. 2. A három nővér egyike. 3. A Tudományos Akadémia röviden. 4. Repülőgép ígéje. 5. Puha fém. 6. I-vel a végén floridai fürdőhely. 7. Pécsi Imre, Debrecen.

Beküldendő: a vízszintes 1. és 68.
Beküldési határidő: szeptember 10.

Előző rejtélyünk helyes megfejtése: ... bolond gondolat, de az okos nem mondja ki azokat.

Könyvet nyertek: Kaposvári József, Székesfehérvár; Nagy Imréné, Sáp; Nagy Mária, Sáp; Pécsi Imre, Debrecen.

Száz kilométer drótszamáron

„A kerékpár egy kis öszvér, amelyet az ember a fülénél fogva vezet, és haladását azzal biztosítja, hogy a lábával folyamatosan hasba rúgja.”

(Kinai mondás)

Amikor ezt a — jó ég tudja, mikor született — mondást megismertem, egy pillanatra elbizonytalanodtam. El biza, mert a kerékpárt én ez idáig drótszamárnak ismertem, és semmi képp sem drótszámárnak. De aztán rájöttem, a kerékpáros sport szempontjából tök mindegy, hogy a számár és az öszvér között mi a különbség, s hogy mitől kap enyhe gutaütést egy kerékpáros versenyző, ha sport-eszközét biciklinek, cajtáknak vagy csotrogánynak nevezzik. Kicsit olyan ez, mintha „telefon” irunk egy szakmai újságban, holott az távbeszélőkészülék, de nekem ez, ha agyoncsapnak, akkor is telefon, a kerékpár meg bicaj. Persze csak az én szintemen; és ezt, remélem, megbocsátják ne-

kem, úgy a távbeszélő-kezelők, mint a kerékpárosok, a nekem drótszamarasok.

*

Én amúgy már gyerekkorom óta tudok biciklizni, s nagyon osztozom egy amerikai úriember véleményét — aki mellelleg valamikor az USA asztronautáinak kapitánya volt —, s így volt a drótszamárról.

„A kerékpáron teljesen szabad az ember, és az arcán érzi a szelet, nem a rossz szelet, amely súvit, hanem a lágy szelet, amely olyan, mint a simogatás, és illatokat érez, aztán van ideje megnézni a fákat, felhőket, mókusokat, mindent.”

*

Nos, hogy végre a tárgyra térjek; a Postás SE országúti csapatbajnokságon induló négy versenyzőjének aligha volt olyan élményben része, mint Mr. Theodor Freemannak, és egy fenét nézegették ők a

fákat meg a felhőket — mókus meg a Bicske — Tatabánya úton aligha található —, sokkal inkább azt az előtűk kigyózó szürke országot, mely hol emelkedett, hol lefelé vitt. Szerintük főként emelkedett, s lehet, a szél lágyan fúj, de főleg oldalról, és egy kerékpárosnak ennél pocsekább „segítőtárs” ritkán adódik. Arról nem is beszélve, hogy a rajthoz körülbelül 32-33 fok volt árnyékban, s a magukkal vitt frissítő víz is egy-kettőre olyan langymeleggá vált, hogy egy egynapos cse-csemő is fürödhetett volna benne.

Na de minden jó, ha a vége jó, az pedig az, hogy a csapat, sportnyelven szólva, hazaért, s a legszebb várakozást teljesítve felállhatott a dobogó III. fokára. „Rendes munka volt” jegyezte

meg a csapat edzője, Dömötör Sándor. Aztán egy kivételével a csapat tagjai a szó szoros értelmében hazabringáztak körülbelül 25-30 kilométerre lévő otthonukba, mert egy igazi kerékpárosnál ez már csak természetes. Fantasztikus társaság, az biztos, de azért arra kíváncsi lennék, mi lett volna, ha mondjuk Pécsen rendezik a versenyt...? Legközelebb talán ezt is megtudom, mert ha lehetőség adódik, boldog örömmel kísérem őket a következő versenyen is, s akkor már tapasztaltabban ordítom a verseny végére teljesen berekedt Dömötör Sándor helyett a taktikai vezényszavakat s a dicsérő rikoltásokat. Bár ez utóbbit, azt hiszem; inkább meghagyom az edzőnek, legyen neki is „némi” szerepe...

V. Á.

Dobogó a csapat: Laczi Zsolt, Jerzeniczky Zsolt, Nagy László, Szuromi György

Lapzártakor kaptuk a hírt, hogy Szuromi György a POSTÁS SE versenyzője az országos hosszú távú felnőtt bajnokságon a Magyar Köztársaság 1994. évi bajnoka lett.

A hír hallatán — elnézést a szerkesztő magánérzéséért — de azt hittem, hogy a plafonra ugrom. Ez pedig azért volt, mert úgy érzem, ha valaki megérdemelte ezt a bajnokságot akkor Gyuri az a maga 41 (!) évével és töretlen példamutató akarásával. Gratulálunk!

POSTÁS DOLGOZÓ
A Postai Dolgozók Szakszervezetének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406
MNB 218-98330-4116
Felelős szerkesztő: VEÉGH ADÁM
Telefon: 142-8777
Kiadja a Postai Dolgozók Szakszervezete
Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Levél cím: Budapest, Postafiók 14. 1406
Felelős kiadó: MUNDRUCZÓ KORNÉL országos titkár
Előfizetési díj egy évre: 120 Ft
94-1287 Szikra Lapnyomda Rt., Budapest
Felelős vezető: DR. CSÖNDES ZOLTÁN elnök-vezérigazgató
ISSN 0866-1766

1 2 4 8 16 * * *